

MISJONIJUTUSTUSED

II kvartal 2003 aasta

Lõuna-Vaikse ookeani divisjon

Lõuna-Vaikse ookeani divisjoni kuuluvad Austraalia, Uus-Meremaa, Paapua-Uus-Guinea ning järgmised Vaikse ookeani saared: Cooki, Fidži, Prantsuse Polüneesia, Kiribati, Uus-Kaledoonia, Pitcairni, Saamoa, Saalomoni, Tonga, Tuvalu ja Vanuatu saared. Selle kvartali eriline tähelepanu on Austraalia aborigeenidel ja Paapua-Uus-Guineal.

Paapua-Uus-Guinea koosneb Uus-Guinea saare idapoolsest osast ja paljudest seda ümbritsevatest saartest, kaasaarvatud Uus-Britannia, Uus-Iirimaa ja Bougainville. Peasaarel on vihmametsadega kaetud järsud mäeahelikud, mis moodustavad metsiku ja ähvardava maastiku. Paljud rannad on ääristatud soode ja troopiliste padrikutega. Uus-Guinea oli suures osas läbiuurimata 1930.-ndate aastateni ning kaugemad regioonid jäid tundmatuks kuni sajandi keskpaigani. Mägise maastiku tõttu saab kaugemate küladega ühendust pidada ainult lühikesi maandumisradasid vajavate lennukitega. Maandumisrajad aga jäävad tihtipeale küladest mitme päeva kõndimise kaugusele.

Erinevate kristlike organisatsioonide aktiivsete misjonipüüete tõttu peab enamus Paapua-Uus-Guinea elanikke end kristlasteks, kuigi paljud järgivad ikka veel peamisi hõimureligioone nagu animism, must maagia ja esivanemate kummardamine.

Paapua-Uus-Guinea elanikud on küllaltki sündmustele orienteeritud rahvas, mistõttu tähtsad avaliku elu tegelased tõmbavad endaga kaasa suuri masse. See Paapua-Uus-Guinea inimeste joon töötas hästi, kui evangelist Mark Finley pidas 2001. aastal Port Moresbys evangeelsete koosolekute seeriat. Umbes 100'000 inimest tuli kokku selle rahvuse suurimasse linna, et kuulata Finleyt isiklikult; ning umbkaudu pool miljonit jälgis evangeelset seeriat rahvustelevisiooni, raadio või sateliitprogrammi abil. Nende koosolekute tulemusel ristiti tuhanded ning veel paljud saavad ristitud pärast evangeelse seeria lõppu.

Nende koosolekute tulemusel võttis adventkogudus vastu tuhandeid uusi liikmeid. Kuid ainult vähestel kogudustel on ruumi kõigi soovijate jaoks. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab ehitada 25 uut kirikut Paapua-Uus-Guineasse.

Austraalia aborigeenid on pärismaalased. Tänapäeval on neid rohkem kui 400 '000. Kui eurooplased Austraaliasse tulid, hakkasid nad aborigeene suurelt osalt maalt välja tõrjuma, sundides neid traditsioonilisi kütt-korilasi elama järjest väiksemal osal nende kunagisest territooriumist. Tänapäeval elavad enamus aborigeene vaesuses; paljud on kehva haridusega ja töötud. Nad kannatavad euroopa kultuuri toodud haiguste all, nagu näiteks krooniline alkoholism, suhkruhaigus ja neeruhaigused.

Viimastel aastatel on austraalia elanikud ja nende valitsus püüdnud heastada seda halba, mida nad on pärismaalastele teinud. Valitsus ning eraettevõtted ja religioossed organisatsioonid õpivad töötama nende kultuuris, et edendada haridust, heaolu ja majanduslikku stabiilsust.

Üks suurimaid võimalusi on tervisealased väljaanded. Paljud aborigeenid kannatavad haiguste all, mille nad on saanud rafineeritud toitu süües ja alkoholi tarbides. Neeruhaigused, maksakahjustused ja suhkruhaigus tunduvad aborigeene vaevavat palju rohkem kui arvukamaid rahvaid. Terviseväljaannete jaotamise hõlbustamiseks on rajatud ravikeskusi, kuid aborigeenid eelistavad elada kaugemates asulates, mitte linnas, kus neil oleks haiglaravi kättesaadav.

Adventkogudusel on kavas rajada väljapoole Perthi linna Aborigeenide Hooldekeskus, kuhu inimesed saavad jääda seniks, kuni nad saavad meditsiinilist hooldust või ajavad linnas oma asju. Hooldekeskus pakub maaelulaadset asundust, kus aborigeenid saaksid mugavalt vabas looduses viibida. Keskus avatakse ka neile aborigeenidele, kes tulevad lühiajalistele meditsiinilistele läbivaatustele või lihtsalt sugulastele külla.

Nõuandmiseks ja vaimulikuks hoolekandeks on valmis nii pastorid kui lihttöölised, sest Hooldekeskust kasutatakse nii majutuspaigana kui ka vahendina inimesteni jõudmisel.

Üleskutse

Enamus adventiste Lõuna-Vaikse ookeani divisjonis elavad Vaikse ookeani lõunaosa saartel. Kuid piirkonna suurimad rahalised vajadused on Austraalias ja Uus-Meremaal, kus on suhteliselt väike arv adventusklikke. (Divisjoni üldine suhe on üks adventist iga 87 inimese kohta; Austraalias on üks adventist 383 inimese kohta.) See asetab suhteliselt väikesele usklikte arvule tohtu rahalise koorma.

Paapua-Uus-Guineas kasvab kogudus kiiresti, aga usklikel on puudu finantsilistest vahenditest, et muretseda palvelaid kõigi vastpöördunute jaoks. Paljudel kogudustel on ainult seismise ruum ning mõned jumalateenistustele tulnud on sunnitud seisma ja kuulama koosolekut väljas.

Austraalia aborigeenid kannatavad kaasaja haiguste käes ning neil on vaja meditsiinilist abi, mis ei sunniks neid olema eemal oma perekondadest ja kultuurist. Tihti peavad nad jääma ambulatoorset ravi saades ühiselamutaolisse majutuskohta.

Meie annetus selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval aitab täita järgmisi projekte:

- Kirikud-palvelad Paapua-Uus-Guineas
- Aborigeenide Hooldekeskus Perthi lähedal Lääne-Austraalias.

Järgmised kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektid

2003. aasta *kolmandal* kvartalil on tähelepanu keskmes Ida-Kesk-Aafrika divisjon. Kolmeteistkümnenda hingamispäeva projektides on poiste ühiselamu Solusi Ülikoolile Zimbabwes; veeprojekt Ida-Aafrika ülikooli juures Keenias; ja Tansaania adventkollidži ühiselamu ja administratsioonihooned.

2003. aasta *neljandal* kvartalil on projektid Euro-Aafrika divisjonis Prantsusmaal ja Bulgaarias

Uus elu

Darren ja Cathy Garlett

*Naine soovis saada kristlaseks, kuid ei teadnud, kuidas seda oma abikaasale ütelda.
Ka mees otsis, aga ei teadnud, kuidas naine sellesse suhtub.*

[Paluge see mina-vormis lugu ühel paaril ette kanda.]

Darren: Ma kasvasin üles Austraalia sisemaa avarustes. Lõpuks kolisid mu vanemad Perthi - suurde linna läänerannikul. Aborigeenina oli mul raske kohaneda teiste lastega koolis. Ma kukkusin koolist välja 14-aastaselt ning läksin koos isaga tööle karjafarmi. Seal õppisin ma lambaid pügama. Töö oli raske ning hooaeg lühike; nii tuli meil töötada pikad päevad. Ma sain selgeks, et raske töö on edasijõudmise võtmeks.

Ma säästsin piisavalt raha ja ostsin auto. Sellega sain ma külastada oma vendi Perthis, kui tööd oli vähem. Kui ma olin 18-aastane, siis ühe sellise külaskäigu ajal kohtasin Cathyt. Tal oli kõige ilusam naeratus, mida eales näinud olin. Temaga kohtumine muutis mu elu.

Cathy: Ma kasvasin üles Perthi lähedal aborigeenide hulgas. Oma teismeliseaastad veetsin sõpradega pidutsedes. Kui ma kooli lõpueksamitest läbi kukkusin, mõistsin, et lõbutsemine ei anna seda, mida ma elult soovin.

Ma asusin ühe noormehe juurde elama ning me saime kaks last. Kuid suhe ei kestnud kaua ja peagi olin jäetud üksi lapsi kasvatama. Ma suundusin tagasi oma vanade sõprade ja pidutseva elustiili juurde. Siis ühel päeval mõistsin, et see oli ummiktee. Ma otsustasin olla oma lastele hea ema. Kuid ma ei teadnud, kust alustada. Mõtlesin palju selle üle, kuhu olin teel, ning lõpuks otsustasin proovida Jumalat. Minu sõbrad olid šokeeritud, kui ma neile rääkisin, et kavatsen kristlaseks hakata! Nad naersid mu üle. "Oodake ja te näete," ütlesin ma neile.

Just sel ajal kohtasin Darrenit. Tal oli auto ning selline iseloomu sügavus, mida ma varem polnud näinud. Ja ta meeldis mu lastele. Ma teadsin, et mul tuleb muutuda, kui soovin talle muljet avaldada.

Darren: Cathy ja mina otsustasime, et soovime oma edasise elu koos veeta. Me kolisime uude koju Perthis mitte just palju aega enne meie ühise lapse sündi. Me olime väga õnnelik perekond.

Cathy: Ma olin oma uues kodus, ümbritsetud toredatest lastest ja armastavast abikaasast. Mu elu oli kaugelt teistsugusum kui varem ning ma tundsin end kindlalt. Kuid ikkagi oli midagi puudu. Mulle tuli meelde töötus kristlaseks saada. Ma ei olnud täitnud oma lubadust Jumalale.

Kui mu vanemal tütrele luupainajad hakkasid, haarasin oma ema Piibli, et leida nõu. Ma avasin raamatu ja lugesin juhuslikult mõned salmid. Siis raputas mind üks mõte. Ma peaksin palvetama. Piibel ütleb, et kui me hädas oleme, tuleb seda teha. Nii ma

palvetasin lihtsa palve, paludes, et Jumal hoolitseks mu väikese tütre eest. Luupainajad lõppesid.

Teadsin, et Jumal oli vastanud mu palvetele. Sellest ajast alates hakkasin iga päev Piiblit lugema ja palvetama. Aga ma kartsin seda Darrenile öelda. Meie suhe tundus nii täiuslik olevat. Kartsin tuua sisse midagi, mis võiks probleeme tekitada.

Darren: Ma teadsin kristlusest nii mõndagi. Ja tihti küsisid inimesed minult, kas ma olen kristlane. Ma ütlesin, et ei. Siis hakkasin elu üle järele mõtlema. Olin õnnelik koos Cathy ja meie lastega, siiski tundsin, et elus peaks olema veel midagi. Ma soovisin kristlusest rohkem teada saada, kuid ei teadnud, kust alustada. Ning ma ei teadnud ka, kuidas seda Cathyle öelda - nii ei öelnud ma talle midagi.

Cathy: Ma pole just hea saladuste hoidja ning kui mu ema rääkis mulle, et ta oli sõpradelt kuulnud, et varsti tuleb Jeesus tagasi oma rahvast taevasse viima, erutusin tõsiselt. Jooksin välja Darreniga rääkima.

Darren oli auto all õli vahetamas. Põlvitasin maha ja hüüdsin talle kõrva: "Jeesus tuleb varsti! Ma arvan, et me peaksime kristlasteks saama."

Darren: Ma olin Cathy märkusest nii üllatunud, et lausa hüppasin peaga vastu auto põhja. Ma ei teadnud, mida öelda. Isegi pärast seda märkust ei olnud ma valmis Cathyle rääkima oma otsusest uurida kristlust põhjalikumalt.

Ühel päeval nägin, et Cathy oli oma Piibli jätnud voodile, avatud Ilmutusraamatu kohalt. Võtsin selle ja hakkasin lugema prohvetikuulutusi maailma lõpu kohta. Olin nii erutatud, et ei suutnud raamatut enam käest panna. Cathy tuli ja tabas mu lugemiselt. See oli veidi enne seda, kui me mõistsime, et Jumal juhib meid mõlemaid enda juurde.

Cathy: Oli nii tore teada, et Darren jagab mu huvi Jumala vastu. Aga me ei teadnud, millisesse kirikusse peaksime minema. Darren töötas pühapäeviti ja nii oli koos kirikusminek raske. Siis rääkis ema mulle meie elukoha lähedal asuvast kirikust, kus peeti jumalateenistusi laupäeviti. Ma otsustasin järgmisel nädalal minna sinna vaatama.

Sel reedel helistas mu onupoeg Timothy. Jutu sees tahtsin teda paluda koos minuga sel laupäeval kirikusse tulla. Kuid ma ei teadnud, et tema juba on adventist ja kavatses sel nädalal kirikus laulda. Ta helistas selleks, et kutsuda *meid* kirikusse! Kas pole Jumala teed imelised?

Meid tervitati kirikus avasüli ning peagi mõistsime, et olime lõpuks leidnud Piiblit uskuvad sõbrad.

Darren: Sel ajal, kui me pastoriga Piiblit uurisime, kuulsime uuest piiblikoolist, mis rajati just aborigeenide jaoks. Mida enam me sellest koolist kuulsime, seda enam see meid huvitas. Me mõlemad Cathyga läksime kooli esimestele piiblitöölise kursustele.

Kui kooli lõpetasime, saadeti meid tööle Ida-Austraaliasse. Müüsimise peaaegu kõik, pakkisime ülejäänud autosse ja asusime teele läbi Austraalia. Me töötasime seal aasta aborigeenidega ja nägime viie inimese ristimist.

Cathy: Praegu me töötame Sydneys, kus aborigeenide asustus on rohkem hajutatud. Oleme üks paar peaaegu nelja miljonilisest linnast. Kuid me teeme, mis suudame. Me alustasime kirjaoskuseprogrammiga ja piibliuurimisgrupiga. Sydney aborigeenid õpivad tundma adventiste ja seda, mida me esindame, ning Jumal

õnnistab meie tööd. Ta tõi meid nii kaugele meie endisest elust ning meile meeldib rääkida teistele sellest, mida Ta meile on teinud.

Darren: Jumalal on ka sinu jaoks töö, hoolimata sellest, kes on su esivanemad või mis on su amet. Kuula Tema häält ja Ta juhib sind.

Darren ja Cathy Garlett töötavad aborigeenide seas Sydneys, Austraalias

12. aprill
Austraalia

Konarlik tee Jumala juurde

Karen Williams

“Halloo, Jumal; kas Sa oled kuuldel? Ma ei tunne Sind, kuid Sina tunnend kindlasti mind.”

Karen on aborigeen, kes kasvas üles suures linnas Lääne-Austraalias. Elu suures linnas oli raske ja mõnikord hirmutav. Selle kultuur ei väärtustanud haridust - kiire rahuldus alkoholi, suitsetamise ja seksi näol olid palju tähtsamad. Kui aborigeenide lapsed õpingutega maha jäid, visati nad lõpuks koolist välja. Kui Karen teismeeas kooli pooleli jättis, oskas ta vaevu lugeda ja kirjutada.

Konarlik tee

Kui Karen oli 16-aastane, kolis ta mehe juurde, kes lubas ta õnnelikuks teha. Varsti sai ta lapse, siis teise. Ta veetis aega juues ja pidutsedes. Aga kui tema mehe vägivaldne käitumine teda ähvardama hakkas, põgenes ta lastega kaugelasuvasse linna.

Karen ei teadnud Jumalast peaaegu mitte midagi. Tema jaoks oli “Jeesus” vandesõna. Tema uus majaperenaine rääkis tihti Jumalast ja Karen kuulas huviga. Siis saatis sõber talle Piibli ja kirjutas, et oli leidnud Kristuse ning soovib ka talle oma uuest usust rääkida. Karen ei olnud huvitatud. Ta pani Piibli kõrvale ja läks välja sõpradega jooma.

Lapsepõlvest peale oli Karen hädas vaimudega. Tihti nägi ta varjutaolist figuuri oma magamistoas nurgas või talle järgnemas. Ainus aeg, kui see vari teda ei kimbutanud, oli siis, kui ta oli purjus. Sageli tundis ta öösiti voodis, et nähtamatu

jõud püüab teda kägistada või lämmatada. Kord, kui ta ei saanud hingata, ütles miski talle, et ta peaks Jeesuse poole hüüdma. Kohe, kui ta ütles Jeesuse nime, lämmatamine lõppes. Kuigi ta ei tundnud Jeesust, tundis ta Tema nime väge või maagiat.

Kareni majaperenaine oli Karenit vaevavate vaimude pärast mures ja soovitas tal sellest oma pastoriga rääkida. Nii läksid kaks naist lähima telefoni juurde pastorile helistama. Nad valisid numbri ning telefon hakkas kutsuma. Äkitselt kutsung lõppes. Telefon oli korrast ära. “Näed sa!” ütles Kareni majaperenaine. “Saatan ei taha, et sa pastoriga ühendust võtad.”

Ainus moodus saatana vältimiseks, mida Karen teadis, oli jääda purju. Teel koju pärast nurjunud telefonikõnet ostis Karen kaks pudelit õlut.

Jumal ei lasknud teda lahti

Ühel öhtul võttis Karen sõbranna saadetud Piibli ja lehitses seda. Ta püüdis lugeda, kuid leidis selle keele olevat oma piiratud lugemisoskuse juures liiga raske. Siis tuli talle meelde sõbra kiri, mis oli koos Piibliga tulnud. Ta avas kirja ja hakkas lugema. “Enne Piibli lugemist palveta,” seisis kirjas. Karen sulges silmad ja palvetas. “Olgu, Jumal, tere, kuidas Sul läheb? Kas Sa oled kuuldel? Ma ei tunne Sind, kuid kindlasti tunnend Sina mind.” Karen avas silmad, et kirja edasi lugeda. See soovitas tal Jumalalt oma patud andeks paluda. “Jumal,” alustas Karen uuesti, “Mul on kahju selle pärast, mida olen teinud. Palun, andesta mulle.”

Karen avas Piibli juhuslikust kohast ning pani sõrme ühele salmle. Siis hakkas ta lugema. “Meie ei ole mitte öö ega pimeduse lapsed. Siis ... valvakem ja olgem kained. Sest ... kes joobnud on, need on öösel joobnud.” (1.Ts.5:5-7). Karen jõllitas sõna “joobnud”. Tundus, nagu oleks Jumal temaga rääkinud.

Ta pani Piibli kokku ja avas uuesti, seekord Õpetussõnade 20:1: “Viin paneb pilkama, vägijook lärmama, ja ükski, keda see paneb taaruma, pole tark!” Ta silmad muutusid suureks. Ta pööras lehte ja luges veel ühe juhusliku salmi. “Kellel on tuhmid silmad? Neil, kes viibivad viina juures ... Ära vaata viina, kuidas see ... hõlpsasti sisse läheb: see salvab viimaks maona ja mürgitab otsekui rästik! Su silmad näevad siis imelikke asju ja su süda räägib pöörasusi!” (Õp.s.23:29-33)

Enesekindel palve

Karen pani Piibli kinni ja palvetas uuesti värisedes: “Olgu, siin öeldakse, et kui ma tahan elada koos Sinuga, ei saa ma juua. Ma tahan elada Sinuga, niisiis, aita mul alkoholist vabaneda.” Siis tuli talle meelde sõbratari ütlus, et kui tal midagi vaja on, võib ta seda Jumalalt paluda. Nii ta tegigi. “Jumal, kui Sa oled tõesti olemas, siis näita seda mulle.” Siis ta pidas vahet, kuni tuli mõte. “Jumal, mul on kindlasti homme pesumajja kahte dollarit vaja ning mul on vaja ka pesupulbrit.” Veel lisas ta: “Ah jaa, mul on ka juukseharja vaja.”

Karen pani Piibli kõrvale ja läks voodisse. Ta jäi rahulikku unne. Tavaliselt ärkas ta vajadusega alkoholi järele, kuid järgmisel hommikul ärkas ta värske ja puhta tunde. “Oh sa poiss,” hüüdis ta, “ma olen kristlane!” Ta hüppas voodist välja, soovides leida pastorit. Majaperenaise pastor töötas linnas, nii asutas Karen end teda otsima.

Kui ta bussi ootas, peatus tema ees pruun auto. Karen tundis ära mõned oma joomasõpradest. “Mida te siin teete?” küsis Karen.

“Me tulime sind auto peale võtma. Lähme võtame väikse napsi.” Autojuht hüpitask tema poole münti. See oli kahedollariline. Karen jõllitas münti sõnatult. Enne kui ta midagi öelda suutis, andis noormees talle 20-dollarilise paberraha. “Võta, osta endale pesupulbrit,” narritas ta.

“Sa püüad nalja teha,” ütles Karen, “kuid sa hirmutad mind! See on vastus minu palvele!” Siis avas Kareni imestuseks juhi kõrvalistuja autoukse ja ulatas midagi Karenile. “Siin on sulle juuksehari.”

Tummakslöödult istus Karen autosse ja kolmik suundus linna. Kui nad baari ees peatusid, tuli Karen välja ja hakkas teise suunda minema. “Kuhu sa lähed?” küsisid sõbrad.

“Ma ütlesin ju teile, et ma olen kristlane,” vastas ta. “Ma lähen pastorit otsima.”

Karen ütles majaperenaisele, et oli andnud oma elu Jumalale. Kahekesi rääkisid nad tunde imepärasest vastusest Kareni palvele ja tema uuest usust.

Ikka veel kivine tee

Kui Karen püüdis Piiblit lugeda, avas Jumal tema mõistuse suuremaks arusaamiseks. Kui ta sai teada uusi tõdesid ja Jumala käsked, järgis ta neid. Ta oli veendunud, et tal on vaja pöörduda tagasi oma kodulinna ja heastada inimestele see, mis ta valesti oli teinud. Kuid tal polnud raha minekuks. Ta palvetas selle pärast ning mõne päeva pärast oli tal kojusõiduks raha olemas.

Karen soovis kirikusse minna, kuid tal polnud aimugi, millise kiriku ta peaks valima. Tema sõbratar Cathy, kes oli talle Piibli andnud, kutsus teda endaga adventkirikusse. Ta läks ja leidis seal usu, mida kalliks pidada.

Kui Cathy rääkis Karenile, et nemad oma mehega valmistusid õppima Lääne-Austraalia Aborigeenidest Adventistide Piiblikolledžis, otsustas Karen nendega ühineda. Ta oli innukas ja tahtis rohkem teada saada Piiblist ja Jumala tahtest tema elu jaoks. Noor naine, kes enne Jumala tundmaõppimist oskas vaevu lugeda, lõpetas piiblikolledži ning temast sai maailmamisjonitöeline aborigeenide hulgas. Karenil on kavas õppida veel nõustamist, et aidata aborigeenidel paraneda aastaid kestnud kuritarvitamistest ja hooletusse jätmisest, õpetades neid tundma Jumala ääretut armastust.

Oma päritolu tõttu sobib Karen hästi aitama aborigeene jagu saada oma sõltuvusest ja enesehävituslikest harjumustest. Lisaks tahab ta aidata valmistuda kogudusel endi hulka vastu võtma abivajavaid inimesi, et neid armastada ja nende eest hoolitseda, nagu tegi Jeesus maa peal olles.

Karen Williams oli selle loo kirjutamise ajal vabatahtlik tööline aborigeenide hulgas Sydneys, Austraalias.

Kaotatud aega korvates

Eddie ja Lynette Hastie

“Jah, ema,” lubas ta, “ma tulen kirikusse.” Kuid oma südames teadis ta, et ei tee seda.

Eddie Hastie lamas haiglavoodis Ida-Austraalias. Ta vahtis valgeid seinu ja valget lage. Arst oli öelnud, et talle tuleb teha operatsioon, aga Eddie kartis, et ei ela seda üle.

Eddie meenutas, kuidas ta lapsena oli alati oma muredega Jumala poole palvetanud. “Oh Jumal,” sosistas ta, “palun luba mul see operatsioon üle elada. Ma ei taha surra.” Eddie pigistas silmad kõvasti kinni. Ta arvas, et oleks ebaaus paluda Jumalalt sellist suurt teenet, kuna ta polnud palvetanud nii palju aastaid. Ta tundis, et peaks Jumalale vastutasuks midagi pakkuma. “Ja, Jumal,” jätkas ta, “kui sa lubad mu operatsiooni korda minna, töotan ma Sind teenida.”

Eddie operatsioon läks hästi ning ta paranes haigusest täielikult. Jumal oli teda hoidnud. Kuid Eddie unustas oma töötuse.

Armastav ema ja andestav Jumal

Eddie kasvas üles Ida-Austraalias aborigeenide adventmisjoni piirkonnas. Tema ema oli jumalakartlik naine ning õpetas Eddie ja tema vennad-õed Jumalat armastama. Eddie oli emaga väga lähedane. Ema saatis ta misjonikooli ja kui ta selle lõpetas, sai ta tööd mehaanikuna farmides ja raudteel. Aja jooksul abiellus ta Lynette'iga, klassiõega, kes ei olnud adventist.

Eddie ja Lynette olid oma elus väga õnnelikud, kuigi nad ei käinud kirikus. Neil olid lapsed ja meeldiv kodu. Eddiele meeldis mängida oma sõpradega jalgpalli, eriti laupäeviti. Eddie ema külastas väikest perekonda tihti, sest ta armastas väga oma lapselapsi. Sageli nägi Eddie, kuidas ema vaatas teda kurva pilguga. “Palun, tule kirikusse, Eddie,” anus ta, “ja võta ka oma lapsed kaasa. Neil on tarvis teada saada, et Jumal armastab neid.” Kuid tundus, et Eddie oli alati hõivatud.

Ühel päeval istus ema Eddie kõrvale ja ütles talle: “Eddie, sa tead, kui väga ma soovin, et sa tuleksid kirikusse ja võtaksid oma väiksed tütreid kaasa. See teeks mu väga õnnelikuks. Aga see on viimane kord, kui ma sind palun.”

Eddie tundis end süüdlaslikult ning lubas emale, et toob lapsed kirikusse. Kuid tegelikult polnud tal plaaniski lubadust pidada. Mõned päevad hiljem jäi Eddie ema väga haigeks. Veidi hiljem ta suri. Matustel tundis Eddie end kohutavalt. Ema oli andnud talle kõik, kuid tema ei teinud seda ühte asja, mida ema oli palunud - ta ei viinud oma tütreid kirikusse.

Pärast ema matuseid põlvitas Eddie ja palus Jumalalt andestust, et ta oma lubadusi ei täitnud. Ta meenutas oma töötust teenida Jumalat, kui ta kardetud operatsiooni üle

elab, aga ta ei olnud kunagi tänanud Jumalat. Ta nägi ikka veel oma ema nägu, kes palus tal tulla kirikusse. “Jumal, seekord on asjad teisiti,” lubas ta.

Uus algus

Asjad olid tõesti teisiti. Eddie hakkas kirikus käima ja Piiblit lugema. Ta lootis, et Lynette hakkab koos temaga kirikus käima, kuid naine ei olnud huvitatud. Ja kui naine kirikusse läks, siis pühapäeval protestantlikku kirikusse. Paaril olid nii mõnigi kord tulised vaidlused nende erinevate uskumuste pärast. Kuid Eddie oli kindlalt otsustanud käia kirikus, nagu ta emale oli lubanud.

Eddie hakkas oma tütreid endaga koos hingamispäevakooli ja kirikusse kaasa võtma. Aga kui Lynette läks pühapäeval kirikusse, tahtis ta, et tüdrukud tuleksid temga kaasa. Tüdrukud tüdinesid ära kahel päeval kirikus käimisest, nii et nad ei tahtnud enam üldse minna.

Eddie soovis, et reede õhtul oleks pühendushetk ja televiisor oleks välja lülitatud, nii läks Lynette oma ema juurde telerit vaatama. Eddie hakkas hoolitsema adventkiriku juurde kuuluva maa eest igal pühapäeval. See ei meeldinud tema naisele. Mees oli terve nädala metsas tööl, siis veetis hingamispäeva kirikus ja pühapäeval töötas kiriku heaks. Lynette tundis, et kirik võtab Eddie temalt ära.

Armastus ei anna iial alla

Eddie ja Lynette'i tütreid kasvasid suureks ja lahkusid kodust, kuid Eddie jätkas kirikus käimist. Ühel suvel palus Eddie Lynette'il tulla temaga kaasa laagrikoosolekutele. Naine oli nõus. Tal oli seal piirkonnas sugulasi ja ta kavatses koosolekute ajal neid külastada. Ühel õhtul istus Lynette nende väikses telgis ja luges, kui Eddie telgi ukse tõstis ja sisse tuli. “Kas sa tuled täna õhtul minuga koosolekule?” küsis ta naiselt. Tema üllatuseks oli naine nõus.

Lynette ja Eddie istusid suure telgi tagumise seina äärde jutlust kuulama. Lynette'ile meeldis jutlus Rooma raamatust ning ta palus kohtumist kõnelejaga. Ta ootas koos Eddiega, et suruda pärast koosolekut jutlustaja kätt. Kui nende kord tuli, sirutas ta käe välja ja pahvatas endalegi üllatuseks: “Ma ei ole adventist.”

Kõneleja naeratas talle. “Kuid varsti sa oled, eks ole ju?” küsis jutlustaja, ikka veel Lynette'i kätt hoides.

“*See on võimatu,*” mõtles Lynette endamisi. Kuid jällegi kuulis ta enda üllatuseks ennast ütlemas: “Jah, ma saan adventistiks.” Eddie rääkis Lynette'i ja jutlustaja vestluse jal kellegi teisega ning ei kuulnud, mida tema naine ütles. Niisiis oli tema kord üllatuda, kui pastor tuli Lynette'iga Piiblit uurima. Lynette tundis, et barjäärid, mis hoidsid teda eemal adventusust, hakkasid varisema. Kuigi ta oli üles kasvanud Piiblit lugedes, mõistis ta, et tal on veel palju õppida.

Kui Lynette oli mõnda aega Piiblit uurinud, sai ta teada, et varsti on kavas ristimine. Ta otsustas ristitud saada, kuid ei rääkinud kellelegi oma kavatsustest. Kui Eddie nägi Lynette'i seismas ristimist ootavate inimeste seas, läksid ta silmad õnnest niiskeks.

Andes kõik Jumalale

Lõpuks olid Eddie ja Lynette ühes usus. Suure usu ajel tuli Eddie töölt ära ning abielupaar kolis Austraalia läänerrannikule Perthi. Nad astusid Aborigeenide ja

Torrese Väina Saarte Misjoni Piiblikolledžisse - koguduse uusimasse kooli aborigeenide jaoks. Nad õppisid Piiblit, inglise keelt ja arvutitarkusi.

Kolmanda õppeaasta keskel küsiti Eddielt ja Lynette'ilt, kas nad ei tahaks lõpetades asuda täiskohaga tööle. Nad olid liigutatud võimalusest rääkida oma usust teistele inimestele ja nad ütlesid kutsele jah. Eddiele ja Lynette'ile meeldis nende töö. Ainus asi, mida nad kahetsevad, on ilma Jumalata raisatud aastad. Kuid nad on otsustanud kindlalt kasutada oma aega ja oskusi Jumala heaks töötamiseks kuni Jeesuse tulekuni.

*Eddie Hastie on Perthis koguduse ja kahe grupi pastor;
Lynette juhib edukalt naisteosakonna programmi.*

26.aprill
Austraalia

Juuri otsides

Lyn Adams

Aborigeenlanna kasvas üles valgete maailmas, olles välja pandud oma minevikku otsima ja tulevikuks lootust leidma.

Lyn Adams kasvas üles Austraalias sel ajal, kui ei olnud populaarne olla aborigeen. Tema isa, poolenisti valge, eraldati oma perekonnast, kui ta oli alles beebi ning kasvatati üles valgete kultuuris. Ka Lyn kasvas üles valgete seas. Ta teadis oma aborigeeni päritolu, kuid teda hoiatati sellest mitte rääkima, sest aborigeene peeti valgete rassist alamateks. "Sul on vedanud - oled piisavalt heledanahaline, et sind valgeks pidada," öeldi talle tihti. Enamus tema sõpru ei teadnud tema aborigeenisest päritolust midagi. Lyn püüdis teha parima oma segadusse aetud maailmas.

Lyn armastas kooli ja ta õppis kõvasti. Lõpuks sai ta filosoofiadoktori kraadi ning sellega perekonna ja kolleegide austuse. Aga kui Lyn sai vanemaks, otsustas ta, et ei varja enam kauem oma juuri. Ta oli elanud palju aastaid valge naisena, kel on hea haridus ja pühendunud abikaasa. Kuid nüüd tahtis ta oma aborigeenisest päritolust rohkem teada. Abikaasa toetusel otsustas ta uurida oma aborigeenisest minevikku.

Tema vanemad ei olnud nii innukad, sest nad arvasid, et see hävitab kõik, mille nimel ta nii palju oli töötanud. Aga Lyn oli otsustanud. Kõik, mis tal oli, oli perekonnanimi, mille andsid valged misjonärid aastaid tagasi tema vanavanaisale. Ta

ei teadnud isegi seda, kas nimi kirjutati nii, nagu see anti ta esivanematele. Ta ei teadnud, millisest Austraalia osast pärinesid tema esivanemad. Ta hakkas uurima nime ning leidis ühe aborigeenide kogukonna, mis kandis sama nime. Ta otsustas neid külastada, lootes leida võtme oma minevikku.

Lyn oli närvis ja erutatud, kui ta esimest korda aborigeenide kogukonda sisenes. Ta ei teadnud, mida ta leiab, kuid lootis, et on pere keskel.

Ta hakkas otsima inimesi, kes kandsid tema esivanematega sama nime ning lõpuks juhatati ta vana naise juurde. Tädi Jessie, nagu teda kutsuti, oli kogukonna vanim liige ja siiras kristlane. Kui Lyn oli oma palvet selgitanud, tutvustas tädi Jessie teda oma õele, tädi Dellale, kes oli perekonna jutuvestja. Tädi Della veetis Lyniga aega, rääkides ja palvetades koos temaga. See oli midagi sellist, mida Lyn kunagi varem polnud teinud.

Lyn veetis palju aega tädi Jessie ja tädi Dellaga, pannes tükkidest kokku nende perekonna lugu. Lyn oli rõõmus iga lüli eest oma minevikus. Ta hakkas külastama oma hõimuliikmeid, et ajaloost rohkem teada saada. Lyn kuulas tundide viisi lugusid minevikust ja lindistas neid tuleviku tarbeks. Kogukonna liikmed jagasid oma teadmisi sugukonna ajaloost, hõimutavatest, kõigest, mis võiks aidata Lynil leida oma koht aborigeenide kogukonnas.

Ootamatu kasu

Tädi Jessie ja tädi Della oli õnnelikud aidates Lynil leida oma kohta aborigeenide ajaloos. Kuid tädi Della teadis, et nälg Lyni elus saab kustutatud ainult siis, kui Lyn võtab vastu koha Jumala perekonnas. Ta veetis päevi koos Lyniga, rääkides talle aborigeenide lugusid, segades need alati ühte jutustustega Jumalast. Alguses püüdis Lyn tõrjuda mõtted Jumalast oma elust välja, nii nagu ta seda palju aastaid oli teinud. Aga mida rohkem tädi Della Jumala armastusest rääkis, seda enam mõistis Lyn, et tema elus oli vaimulik auk, mida ainult Jumal sai täita.

Raske hoop

Lyni mees toetas teda, kui ta kaevus oma minevikku ning talle meeldis kuulata lugusid, mida naine koju tõi. Siis jäi ta haigeks ning tal diagnoositi vähk. Paar käis paljude arstide juures ja proovis erinevaid ravimeetodeid, kuid mees jäi aina nõrgemaks. Tädi Della külastas Lyni ja ta meest haiglas ning palvetas koos nendega. Tema kaastundlikud palved haarasid mööduvaid inimesi ning mõnedki neist ühinesid palveringiga. Aga hoolimata palvetest ja arstide parimatest pingutustest Lyni abikaasa suri.

Lyn hakkas vastu Jumalale, et Ta ei tervistanud tema meest. Aga oma üksinduse sügavuses pärast abikaasa surma meenus Lynile, kuidas tädi Della rääkis Jumalaga. Ka tema hakkas Jumalaga rääkima. Ta ei teadnud, kuidas palvetada, nii ta siis lihtsalt rääkis Jumalaga nagu ta oli kuulnud tädi Dellat tegemas. Ning vaikselt astus Jumal tema ellu.

Ühel päeval kohtas Lyn Peterit, oma lapsepõlvesõpra. Kuigi nad ei olnud teineteist üle 20 aasta näinud, hakkasid nad rääkima nagu polekski nad lahus olnud. Lyn rääkis Peterile abikaasa kaotusest ja lüngast oma elus ning sellest, kas see oli Jumal, kes tal puudus.

“Ka mina olen midagi otsinud,” ütles Peter talle. “Ma tutvusin mitme erineva religiooni ja uskkonnaga, et leida tõde. Ja nüüd arvan, et olen lõpuks leidnud õige koguduse.” Peter vakatas. “See on seitsmenda päeva adventistide kogudus. Ma ei tea neist veel eriti palju, aga tundub, et nad järgivad väga täpselt Piibli õpetusi.”

Lyn helistas kohe lähimasse adventkogudusse ja küsis vastuvõtjalt, kuidas ta saaks nende uskumustest rohkem teada.

Ta sai rääkida pastoriga. Ta ütles, et on dünaamiline isiksus, kes tõepoolest armastab Issandat. Pastor korraldas järgmisel päeval külaskäigu Lyni ja Peteri juurde ja rääkis nendega Piiblist. Varsti osales paar regulaarselt piibliuurimistel.

Lyni akadeemiline taust suunas teda kõike küsitavaks pidama, uskumata ilma tõenditeta mitte midagi. Pastor vastas kannatlikult Piiblit kasutades tema küsimustele. Peagi hakkasid Lyn ja Peter käima adventkirikus.

Vastuseis

Lyni pere oli vastu tema äkitselt tekkinud huvile Jumala suhtes. Tema poeg Bohdan otsustas pastoriga nelja silma all vestelda ja selgeks saada, mida too tema emale räägib. Pastor ja noormees veetsid kaks tundi rääkides Jumalast ja Piiblist ning kui nad lõpetasid, oli Bohdan nõus ühinema piibliuurimisega. Kui nad kolmekesi õppisid üha enam tundma Jumala armastust ja Tema plaani nende elu jaoks, otsustasid nad kõik järgida Jumala tahet. Nad tegid avaliku töötuse Jumalaga. Nad ristiti koos. Järgmisel päeval andis Bohdan oma ema Peterile naiseks.

Ristitute pered olid nende pärast õnnelikud, kuid võtab veel mõnda aega, kuni nende sugulased harjuvad faktiga, et nende elus pole paljusid selliseid asju, mida nad olid harjunud tähtsaks pidama, nagu näiteks liha ja alkohol. Peter ja Lyn palvetavad kannatlikult, et nende elustiil oleks tunnistuseks Jumala armastusest.

Lyni aborigeenide juurte otsimine, mis juhtis ta Jumala juurde, on toonud muutusi ka tema töösse. Nüüd töötab ta aborigeenidega, et õpetada neile tervislikku elu toitumise, füüsiliste harjutuste ja kahjulikest harjumustest loobumise kaudu. Ta töötab aktiivselt teiste aborigeenidest adventistidega oma piirkonnas ja kogu Austraalias.

“Arvasin, et ma pole täiuslik inimene, kuni ma pole oma juuri leidnud,” ütleb Lyn, “aga ma ei osanud unistadagi, et minu juurte otsimine juhib mind Jumala juurde rõõmurikkasse ellu.”

Lyn Adams elab Sydneys, Austraalias.

Tules Jumala pärast

Brian ja Judy Enoch

Brian pidi ületama tulvavees jõe ning kuna vesi oleks tema sõiduriista uputanud, otsustas ta ujuda. Tal polnud aimugi, millises ohus ta oli.

Brian Enoch oli vihane – juba jälle. Asjad tundusid viltu vedavat. Tööl ei läinud hästi ning ta ei saanud seda, mida kõige enam tahtis: saada professionaalseks ragbimängijaks. Abikaasa Judy tuletas talle pidevalt meelde, et Brian peaks kristlust tõsiselt võtma. Vahel tahtis ta naise peale karjuda.

Peale üht tema vihapurset hakkas Judy oma ohutuse pärast kartma ning läks ta juurest ära. Üksinda kodus olles mõistis Brian, et kui ta midagi ette ei võta, kaotab ta oma naise.

Judy oli Brian'i juba varem korra tema vihastamise pärast maha jätnud. Kui ta tagasi tuli, innustas ta Brianit tegema Jumalat oma elu keskpunktiks, kui ta üldse tahab, et nende abielu püsiks. Judy oli lapsest saadik kristlane olnud, kuid Brian ei olnud usku kunagi tõsiselt võtnud, kuigi ta käis nooruses aeg-ajalt protestantlikus kirikus.

Brian oli Judy pärast kõigeiks valmis ja nii ta nõustus temaga koos kirikusse minema ning ristiti kaks aastat hiljem. Paar käis aastaid koos kirikus, kuid Brian ei arendanud sügavalt isiklikku suhet Jumalaga. Ta oli pigem pealtvaataja kui mängija Jumala meeskonnas. Aga kui Judy jälle ära läks, mõistis Brian, et tal tuleb tõsiselt tegelda Jumalaga, kui ta soovib, et tema abielu püsiks. Ta läks nõustaja juurde ning vihaga toimetulemise kursustele. Mis kõige olulisem, ta kutsus Kristuse oma ellu. “Jumal, seekord tahan ma oma elu täielikult Sulle pühendada,” palvetas ta.

Paar sai jälle kokku, seekord oli nende elu keskpunktis Jumal. Ning Brian hakkas vaimulikult kasvama.

Jumala tahet järgides

Ei läinudki kaua, kui Brianile ja Judyale anti võimalus tõestada oma pühendumist Jumalale. Jutlustaja küsis, kas paar oleks valmis töötama Jumala heaks vabatahtlikena aborigeenide hulgas Austraalia põhjaosas. Kuid Brian kõhkles. “Kuidas me seda suudame?” küsis ta Judylt. “On veel nii palju asju, mida me ei tea.”

“Sul on õigus,” oli Judy nõus. “Kindlasti ei tea me piisavalt. Kuid me lubasime Jumalale, et teeme kõike, mida Tema meilt palub. Me peame lootma Temale, et Tema meid õpetab.”

Paar oli nõus minema. Nad müüsid oma kinnisvara maha, et osta neljarattaveoline sõiduk ja väike vagunelamu ning kolisid põhja poole. Brian külastas inimesi kogukonnas ja organiseeris väikesed grupid, samal ajal müüs Judy kirjandust, et jõuda inimesteni ja rahuldada nende peamised vajadused. Nad kutsusid huvitatuid oma koju õppima.

Brian ja Judy tundsid oma vajadust rohkem teada saada Piiblist ja evangelismist. Kui nad kuulsid Aborigeenide ja Torrese Väina Saarte Misjoni Piiblikolledžist, uuest koolist aborigeenidele, ja sealsetest lühikestest Piibli- ja jutlustamiskursustest, panid nad end järgmisele sessioonile kirja.

Nad olid väga rõõmsad, et võisid õppida Piiblikolledžis just siis, kui neil oli vaja abi oma tööks. Peale intensiivset kahenädalast seminari olid nad valmis tagasi pöörduma ja oma uusi oskusi kasutama.

Usuproov

Mitu kuud hiljem võtsid Brian ja Judy vastu kutse töötada Austraalia idaosas. Paar otsustas jätta treileri sõpradega maha. Kui nad valmistusid kolima, suri Judy isa ning ta läks oma perekonna juurde. Brian pakkis kiiresti asjad autosse, sest ta teadis, et tal tuleb ületada läheduses asuv jõgi enne vihmaperioodi, muidu peab ta sinna jääma kuudeks. Asunud teele ida poole, ei teadnud ta, et jõe ülemjooksul olid vihmad juba alanud. Kui ta jõe äärde jõudis, leidis ta, et vesi juba tõuseb. Brian oli auto mootori juba katnud, juhuks kui nad koolmekohast jõe ületavad. Ta parkis auto kõrgemale kohale ning palvetas terve öö, et Jumal aitaks tal leida võimaluse jõe ületamiseks.

Järgmisel hommikul oli vesi sama kõrge kui eelmisel õhtul. Brian otsustas ujuda üle jõe, et otsida kedagi, kes aitaks auto üle jõe tõmmata. Ta võttis ära kingad ja särgi ning hüppas keerlevasse vette. Tema tugevad käed kandsid ta üle kiirevoolulise jõe. Vastaskaldale roninud, leidis ta grupi inimesi teda vaatamas.

“Kuidas sa üle jõe said?” küsis üks mees Brianilt.

“Ma ujusin,” vastas Brian. “Kas sa ei näinud mind?”

“Aga krokodillid?” küsis keegi teine.

“Mis krokodillid?” muutus Briani nägu teiseks.

“Jõgi kubiseb krokodillidest,” ütlesid nad. “On ime, et sa elusalt siia kaldale jõudsid.” Hirm nende silmades kõneles talle, et neil oli tõsi taga.

Brian tänas Jumalat kaitse eest, läks siis otsima kedagi, kes aitaks tema auto üle jõe tõmmata. Ta leidis abi ning peagi oli Briani auto kindlalt teisel kaldal. Auto sees ei saanud miski isegi niiskeks.

Kasvav usk

Paaril oli vaja raha ja nad otsustasid treileri ära müüa. Nad palusid treilerit hooldavatel sõpradel see müügiks korda seada. Nelja kuu pärast polnud see ikka veel müüdnud. Masenduse äärel palvetasid Brian ja Judy, et Jumal aitaks treileri kiiresti müüa, kui see Tema tahtmine on. Järgmisel päeval helistasid sõbrad; keegi oli treileri ära ostnud.

Brian ja Judy jätkasid õpinguid Piiblikolledžis. Kui nad parasjagu koolis pole, töötab Brian kahe koguduse pastorina ning Judy on abiõpetaja, et aidata katta perekonna vajadusi. Nad ei ole rikkad, kuid rahu ja rõõm, mis tulevad teadmisesest, et nad teevad Jumala tahet, on rohkem väärt kui raha pangas.

Alguses, kui Brian hakkas külastama piirkonna peresid neile piibliuurimisi pakkudes, tundis ta, et ei tea piisavalt palju ning soovis, et Judy temaga koos läheks. Kuid Jumal korraldas nii, et Judy oli alati hõivatud, selleks, et näidata Brianile, kuidas Jumal hoolitseb kõigi tema vajaduste eest, kui ta soovib teenida Meistrit.

Brianile ja Judyle meeldib jagada Jumala armastust ja rahu neid ümbritsevatele inimestele. Nad on alustanud paljude piibliuurimisgruppidega ja Judy on alustanud ka naistetöoga.

Brian ja Judy mõistavad, et Jumal on juhtinud neid paljudest kriisiaegadest läbi ning kasvatanud nende usku ja võimeid. Nad teavad, et võivad Jumalat usaldada täielikult ja kõiges, kaasaarvatud nende pingutuste tagajärjed. Nad ei tea, kuhu Jumal nad järgmiseks saadab, kuid see polegi oluline. Nad ütlevad: “Me tahame olla kättesaadavad, ükskõik, kus Jumal soovib meid näha.”

***Brian ja Judy Enoch** jätkavad õpinguid ATSIM-i Piiblikolledžis ja teenivad samal ajal Jumalat Austraalias Queenslandis.*

10.05.03
Austraalia

Proovi Jeesust

Cally Moore

“Emme,” hüüdis Lauren, lehvitades kaardiga, “siin kaardil on kirjas, et ma võin saada tasuta Piibli! Palun, kas ma tohin selle ära saata?”

Oli aeg, mil mu lapsed pidid koolist koju jõudma ning ma läksin neid meie Sydneys asuva maja rõdule ootama. Ma naeratasin, kui nägin oma seitsmeaastast tütart Laurenit kikivarvul upitamas, et postkastist saadetised kätte saada, nagu ta seda iga päev enne majja tulemist tegi.

Mõne hetke pärast tormas ta minu poole, lehvitades pea kohal väikest paberit.

“Emme, emme, siin kaardil on kirjas, et ma saan tasuta Piibli. Kas ma võin selle ära täita, palun, palun?”

Võtsin lapsed uksel vastu ja me läksime sisse, samal ajal luges Lauren erutatult kõva häälega ette, mis kaardile oli kirjutatud. “Vaata, emme,” ütles ta uhkelt sõnu kokku veerides. “Siin on öeldud “Proovi Jeesust” esimesel küljel ning taga on koht, kuhu kirjutada oma nimi ja aadress.”

Olin skeptiline. Meie pere polnud iial kuskile kirikusse kuulunud ning ma polnud kindel, kas ma tahan anda oma aadressi mingitele võõrastele. Aga nähes, kui erutatud oli Lauren võimalusest saada tasuta Piibel, otsustasin lubada tal kaardi ära saata.

Uustulnukad

Olime elanud Sydneys ainult mõned nädalad ning ei tundnud Austraalias õieti kedagi. Alles mõned kuud tagasi elas meie pere Lõuna-Aafrikas. Aga kui me nägime

kuritegevust kontrolli alt väljumas, leidsime, et peame alustama uut elu kusagil mujal.

Me proovisime elada Inglismaal, kuid sellest ei tulnud midagi välja, nii pöördusid meie lootused Austraalia poole. Minu mees Neal püüdis mitmes erinevas kohas tööd saada. Lõpuks see õnnestus Sydneys. Pakkisime asjad, jätsime hüvasti lähedaste perede ja sõpradega Lõuna-Aafrikas ning alustasime uut teekonda, uut elu uuel mandril.

Kuigi me polnud kristlased, mäletan ma, et kui me oma Lõuna-Aafrika kodu ja äri kiiresti vaesel turul maha müüa suutsime, tunnetasin ma, et Keegi või mingi jõud juhib meie elusid. Me leidsime maja Sydneys ja panime lapsed kooli. Kõik tundus hästi minevat. Aga kui kolimise tuhin möödus ja igapäevaelu mured selle koha täitsid, tundsin koduigatsust, kurbust ja isegi veidi masendust.

See oli aeg, mil Lauren leidis postkastist kaardi kirjaga "Proovi Jeesust". Ta oli nii erutatud ja soovis innukalt kaardile meie aadressi kirjutada. Kuidas oleksin saanud tema soovi eirata?

Ma kirjutasin meie aadressi väiksele paberitükile ja Lauren kirjutas selle hoolikalt kaardile jäetud kohale.

Üllatuslik külaskäik

Mõni nädal hiljem, ühel laupäeva pärastlõunal, kui terve pere oli ametis maja koristamisega, koputas keegi uksele. Ma avasin ning nägin üht naist ja kaht meest, keda ma kunagi varem polnud näinud. Nad naeratasid ja ütlesid, et tulid Lauren Moore'ile Piiblit tooma. "Kas teie olete Lauren?" küsisid nad.

Peagi naeratasin ka mina, kui selgitasin, et Lauren on minu tütar. Ma kutsusin Laurenit ja nautisin üllatust külaliste nägudel, kui seitsmeaastane tüdruk trepist alla hüples ja end Lauren Moore'ina tutvustas. Võõrad naeratasid soojalt ja andsid Laurenile uue Piibli. Lauren oli nii erutatud, et kargas ringi, surudes Piiblit enda vastu.

Mõne nädala pärast tuli sõbralik naine, kes oli Laurenile Piibli andnud, tagasi, ja tutvustas end Gaylina. Ta küsis, kas Lauren on juba oma Piiblit lugenud ja kas ta sooviks mingeid piibliuurimisõppetükke, mis aitaksid tal loetut mõista. Lauren ütles entusiastlikult jah. Kui Gayl sai teada, et meie pojalt Dane'il polnud Piiblit, lubas ta ka talle ühe tuua.

Järgmisel laupäeva pärastlõunal tuli Gayl Dane'i Piibliga. Kolmik istus köögi laua taha ning Gayl aitas neil kannatlikult astuda esimesi samme Jumala Sõna teel, kasutades kaasatoodud õppetükke. Lastele meeldisid õppetükid nii, et Gayl lubas tulla iga nädal neid aitama.

Alguses olime pisut kahtleval seisukohal selles, mida piiblitunnid lastele õpetavad, kuid me otsustasime, et lastel oleks hea teada mõningaid Piibli põhimõtteid. Kuulasin oma kodutööde kõrvalt piiblitunde pealt. See oli nii huvitav, et mina ja Neal jätsime vahel oma tööd ning kuulasime hoolikamalt. Pärast neid tunde, kui ma Gayli tema auto juurde saatsin, küsisin vahel mõne kindla asja kohta täpsemat selgitust. Ma ei olnud kunagi varem kohanud sellist kristlast nagu Gayl. Ta tundus olevat alati õnnelik ning kuulas väga kannatlikult kõiki meie küsimusi. Tema vastused oli lihtsad ja samas sügavad ning ta oli seejuures nii alandlik, et minu austus tema vastu aina kasvas.

Ühised piiblitunnid

Kui Gayl nägi, et mina ja Neal olime laste poolt õpitavast huvitatud, andis ta meile ühe videoseeria vaatamiseks. Videodes olid Piibli tõed – nagu näiteks hingamispäev – esitatud nii, et me ei tundnud end rünnatavat. Videosid vaadates mõistsime esimest korda, et kristlusel on meie jaoks tähendus. Neal ei tahtnud kunagi kirikusse minna, kuid äkitselt kasutas ta kõik oma vaba aja selleks, et rohkem Jumalast teada saada. Mina jälle olin aastaid püüdnud aru saada, mis tegelikult juhtub inimestega, kui nad surevad. Vähehaaval mõistsime, et kristlus sisaldab kaugelt enam, kui me kunagi olime arvanud. Kindlasti polnud see mingi igav religioon mõttetute traditsioonidega. Me leidsime elulise, elava usu, usu, millele saab loota!

Meie uued sõbrad pakkusid meile Ilmutusraamatu-teemalisi õppetükke. Kutsusime ühe perekonna, kellega olime tuttavaks saanud, ning ka neile meeldisid piibliuurimised. Siis kutsus Gayl meid tema kirikus peetavale evangeelsele seeriale. Ka meie sõbrad tulid igale koosolekule. Isegi lapsed leidsid palju seda, millele tähelepanu pöörata. Igal õhtul pärast koosolekut arutasime, mida olime näinud ja kuulnud. Mõned meie arutlused kestsid hilise õhtuni. Kui kõneleja palus püsti tõusta neil, kes otsustavad oma elu Jumalale pühendada, tõusis terve meie pere ja tõusid ka meie sõbrad.

Kui vaatan tagasi sellele, mis juhtus, kui me kolisime Lõuna-Aafrikast oma uude koju Austraaliasse, mõistan ma, et Jumalal on tõesti meie elude jaoks plaan. Ühe aasta jooksul kolisime ühelt mandrilt teisele, saime kutse “Proovida Jeesust” ning tegime otsuse järgida Jeesust ja saada ristitud. Milline elu muutev aasta see oli!

Ühel päeval tutvustati meile kirikus kahte noormeest, nõbusid, kes pastori sõnul vastutasid “Proovi Jeesust” kaartide paneku eest meie postkasti. Oleme neile kahele noorele inimesel – ja ka Gaylile – väga tänulikud nende osa eest meie Issanda juurde juhtimisel. Oleme alatiseks muutunud ning ma olen jätkuvalt hämmastunud, mõeldes, kui väga Jumal meid armastab – nii väga, et saadab korda imede rea, et juhtida meid enda juurde.

Cally Moore ja tema perekond elavad Austraalias Sydneys.

Jumal armastab mind!

Nori Arimu

Tavaline seebitükk veenis noort poissi Jumala armastuses ning muutis sadu elusid.

Nori Arimu on 24-aastane. Viimased seitse aastat töötas ta oma rahva hulgas Paapua-Uus-Guineas vabatahtliku misjonärina. On hämmastav, kuidas Jumal teda juhtis.

Seebitükk ja töotus

Nori elu pole olnud kunagi kerge. Ta elas koos oma vanavanematega mägedes. Perel oli vähe süüa ning Noril oli ainult üks särk ja üks paar vanu pükse. Ta korjas ja kooris kohviube, et maksta oma koolikulud.

Kunagi polnud piisavalt raha, isegi mitte eluliste vajaduste jaoks. Nori pesi end iga päev läheduses asuvas ojas. Kui ta oli 11-aastane, tundis ta end tihti unustatu ja üksikuna. Ta soovis, et tal oleks seepi, millega end pesta. Kui ta oja äärde jõudis, leidis ta kivilt väikese seebitüki. Ta oli nii rabatud, et hüüdis rõõmust: “Issand, tänan Sind selle seebi eest! Sa *tõesti* hoolitses minu eest!”

Selle seebitüki leidmine muutis Nori elu. Tihti meenutas ta endale, et Jumal teadis tema nime, tema olukorda ning hoolitses vaese poisi eest Paapua-Uus-Guinea mägedes. Ta pühendas oma elu Jumalale, et teenida Teda seal, kuhu Jumal teda juhib.

Kui Nori oli 16-aastane, läks ta vanavanemate kodust ära tööd otsima. Ta suundus Paapua-Uus-Guinea lõunaosa tasandikule. Seal kohtas ta kolme endavanust poissi ning hakkas neile oma usust rääkima.

Poisid märkasid, et Nori ei püüa teisi petta ning käib ustavalt kirikus, ilma mingi sunduseta. Tema sõbrad hakkasid küsimusi esitama. “Miks sa käid kirikus laupäeval? Miks sa ei söö metssealiha, koorikloomi ega angerjat nagu meie?”

Nori seletas, et ta soovis austada Jumalat kõigega, mida teeb. Poisid hakkasid koos Noriga Jumalat teenima ja aitasid tal rajada koguduse, kus praegu on 23 liiget. Nori õpetas välja ka teisi poisse, kes rajasid kogudusi ümbruskonna küladesse.

Mägede kutse

Ühel päeval kohtas Nori poissi hõimust, kes elas kõrgel mägedes. Nori tundis, et ta peab päästesõnumiga selle hõimu juurde minema. Ta palus poisil minna mägedesse, et teada saada, millised erivajadused inimestel on, et siis neid aidata. Noormees läks, jäi malaariasse ja suri. Nori oli löödud. Siis mõistis ta, et tema noore sõbra surm oli saatana katse teda araks muuta ning nüüd otsustas ta veel kindalmalt nende inimeste hulgas töötada.

Nori asutas end teele metsa, et lõpetada vaatlus, mis sõbral pooleli jäi. Ta leidis, et inimesed elasid suures vaesuses, neil oli puudu peaaegu kõigest. Neil oli vaja sooje riideid, meditsiinilise abi keskust, kooli. Eelkõige vajasisid nad Kristust.

Inimesed olid kuulnud lugusid välismaailmast; nad olid näinud lennukaid sõitmas ning mõistsid, et on olemas mingi tsivilisatsioon väljaspoole seda, mida nad tundsid, kuid neil polnud sellele juurdepääsu. Nad olid oma kultuuri köidikuis Paapua-Uus-Guinea mägedes.

Nori leidis külast kaks taibukat noormeest ja kutsus neid endaga kaasa tasandikule õppima inglise keele kohalikku dialekti, et nad saaksid välismaailmaga suhelda. Nori lootis, et neist saavad tema tõlgid.

Rasked ajad

Nori töö evangelistina tähendas, et tal polnud täiskohaga tööd ega regulaarset sissetulekut. Ta oli abielus ning neil oli väike laps. Nad elatusid sellest, mida suutsid oma väikeses aias kasvatada. Vahetevahel oli Noril kiusatus jätta evangeeliumitöö sinnapaika ning minna tagasi oma kodulinna mägedes, kus ta saaks tööd. Kuid ühel hetkel nägi ta unenäo. Ta nägi ingliti raja kõrval seismas ja osutamas avatud taevavärvale. Ingel ütles midagi Norile. Nori ärkas teadmisega, et ta pidi viima kuulutuse Jeesusest nendeni, kes seda veel kuulnud ei ole.

Nori, tema naine ja nende pisipoeg asusid raskele teekonnale mägikülla, kus nad lootsid elada. Nad kohtasid külas üht vana meest. Kui too Noriga rääkis, kordas ta samu sõnu, mida ingel Norile unes oli öelnud. Nori ütles mehele, mida ta kavatses külas teha, ning mees andis talle osa oma hinnalisest maast, et ehitada sinna maja, kliinik ja kirik.

Külaelanikud olid kuulnud suurest Messiast, kes varsti tuleb, ning nad andsid neile kõik, mida nad vajasisid, nii et nad ei pidanud sel aastal külavama ega saaki koristama. Esimese mõne kuu jooksul püüdsid Nori ja tema naine ning külaelanikud elada sellest, mida nad džunglist leidsid.

Lähim maandumisrada oli külast peaaegu päeva kõndimise kaugusel. Ühel oma reisil mägedest alla võttis Nori ühendust inimestega, kes aitasid tal külaelanike vajadusi rahuldada. Abistajad andsid riideid ja raha ravimite jaoks ning adventistist piloot transportis vajaliku kraami maandumisrajale. Nori leidis noormehi, kes olid valmis tegema mitmepäevase rännaku, et tuua väärtuslik saadeti külla. Sel teel jõudsid riided, ravimid, toit ja ehitusmaterjalid kaugelasuvasse külla.

Paapua-Uus-Guinea mägedes langevad õhutemperatuurid madalale ning inimesed jäävad hagiaks ja surevad kopsupõletikku. On ka teisi haigusi, mida kaasaegsetes kliinikutes või haiglates ravitakse, kuid mis jäävad neile inimestele kättesaamatuks. Külas pole kunagi käinud ükski arst ega medõde. Nori õppis leitud meditsiinalasest raamatust esmaabi ja haiguste ravimist.

Katsumused ja tunnistused

Peagi pärast saabumist oleks Nori imikust poeg tundmatu haiguse tõttu peaaegu surnud. Ilma kõhulahtisuse ja oksendamise vastaste ravimiteta oli Noril ainult palve. “Jumal, ma tuln siia Sind teenima. Kui ma pean oma poja kaotama, siis olgu nii. Aga kui Sinul on selle lapse jaoks plaan, siis tee ta palun terveks.” Nori ja tema naine hakkasid vaimulikke laule laulma ja mõne tunni pärast algas lapse paranemine. Nad said teada, et nõidarst oli lapse mürgitanud. Aga hiljem ütles ta neile: “Teie Jumal on nii võimas, et minu mürk ei mõjunud.”

Nori palvetas tõsiselt, et leida moodus, kuidas õpetada inimestele tervislikke eluviise. Nende rikkuseks olid sead, mida kasutati pruutide vahetuskaubana ja sõjategevuses vaerahuks. Kui Nori esitas neile tervisekuulutuse, olid inimesed nõus oma sead maha lööma.

Inimesed tundsid, et Nori oli seal selleks, et anda neile lootust ja tervist ja hoolitsust. Nad võtsid vastu Jumala armastuse ja ohvri nende eest ning nimetasid end kristlasteks.

Praegu on selles külas kirik ja kliinik, mis töötab Nori kodu verandal. Seal võtab Nori vastu umbes 500 inimest kuus. Läheduses asuvad külad on kutsunud Norit ja tema õpilasi, et nad tuleksid ja õpetaksid neile Jumala teed.

Nori on pühendunud sellele, et näidata mägede elanikele Jumala armastust, nagu Jumal näitas oma armastust Norile, kui ta oli alles noor poiss ja leidis oja kalda-kivilt seebitüki.

Nori Arimu on vabatahtlik evangelist, kes töötab mägede elanike juures Kerema lähedal, Paapua-Uus-Guinea lõunarannikul.

24.05.03

Paapua-Uus-Guinea

Ärge tehke vaimudega tegemist

Bebes ja Theresa Kotio

Bebes vahtis ainiti nõiddarsti. "Ilma oma vaimuta võin ma surra," mõtles ta.

Bebes elab väikeses linnas Paapua-Uus-Guinea mägedes. Ühel päeval jäi tema eakas onu haigeks ja Bebes läks teda vaatama. Tema vennad olid seal. "Me peame kutsuma nõiddarsti," ütlesid nad pühalikult. Bebes noogutas. Nõiddarst talitab mõned tseremooniad, et teada saada, miks onu on haige ning võtab temalt ära needuse.

Vennad leidsid nõiddarsti ja tõid ta onu koju. Nõiddarst seisis onu kohal ja tõi kuuldavale helisid, mida Bebes ei mõistnud. "Teil tuleb tappa siga ja temast veri välja lasta," käskis nõiddarst. Vennad tegid nagu nõiddarst oli käskinud. Nõiddarst segas sea verd teiste salajaste komponentidega; siis jootis selle vanale mehele sisse.

Pärast tseremooniat vaatas nõiddarst sügavalt kogunenute silma. Ta pilk peatus Bebesil.

"Kas sul on vaimudega probleeme?" küsis nõiddarst.

"Ma ei tea," pomises Bebes. "Vahel tunnen ma end nõrgana."

"Tule homme minu koju ja ma vaatan, mis valesti on," ütles nõiddarst.

Võimsad vaimud

Bebes ja tema naine olid adventkoguduse liikmed. Kuid Bebes ei olnud tegelikult kunagi jätnud oma traditsioonilisi uskumusi vaimudesse, mis asusid mägedes, puudes ja piirkonnas elavates inimestes. Ta käis küll kirikus ja laulis ülistuslaule Jumalale, aga kui tuli kriis, leidis ta kergema olevat langeda tagasi oma suguvõsa traditsiooniliste uskumuste juurde, kui usaldada Jumalat probleemide lahendamisel.

Järgmisel päeval asus Bebes teele nõidارsti kodu poole, mis asus sügaval metsas.

Nõidارst andis Bebesile märku istuda. Siis pani ta tema ette tüki bambust. Ta hakkas küsimusi esitama ja bambusele lõikeid kraapima. Lõiked bambusel moodustasid vastused nõidارsti küsimustele.

“Kas keegi on Bebesi mürgitanud?” küsis ta. Bambuselõigetelt ilmus eitav vastus.

“Kas keegi on Bebesile needuse pannud?” Jällegi oli vastus eitav.

“Kas tema surnud esivanemad on temaga rahulolematud?” Vastus oli taas ei.

“Kas Bebesi vaim on temast välja läinud?” Seekord oli bambuse vastus jaatav.

“See on tõsine asi,” ütles nõidارst. “Su vaim on sinu peale vihane ja jättis su maha. Vaim võib üritada sind isegi tappa. Me peame sinu ja su vaimu võimalikult kiiresti taasühendama.”

Bebes oli hirmunud. “Mida ma pean tegema, et oma vaimu tagasi saada?” küsis ta.

“Muretse neli kana ja tapa nad,” ütles nõidارst. “Siis me peame minema sinu koju ja sooritama rituaali, et su vaim tagasi tuua.”

Bebes läks tagasi koju ja tappis neli kana. Ta andis kanade südamed, maksad ja vere nõidارstile. Nõidارst kaevas maja kõrvale asuvasse lillepeenrassa augu ning põletas veidi ingverit ja kanatükke. Siis istutas ta auku erilise taime ja ajas augu kinni, pomisedes mingeid võlusõnu. “See kaitseb teie perekonda needuste eest,” selgitas ta. “Samuti hoiab see sinu vaimu ära minemast, kui ta kord tagasi tuleb.”

Siis läks nõidارst majja ja ajas kurjad vaimud välja. Ta segas kana *kau kau*’ga (magusa kartuliga) ja teiste toiduainetega ning pani selle lauale. Ta läks välja ja hakkas teist vaimu majja sisse peletama, umbes nii nagu kõssitatakse kitse või lehma aiast minema.

“Sinu vaim on majas tagasi,” ütles nõidارst lõpuks Bebesile. “Tema nimi on Bibi ja sa pead talle näitama, et oled rõõmus tema tagasitulemise üle. Siin on tema söök.” Ta osutas toiduga taldrikule laual. “Kui sa palka saad, pane osa oma teenitud rahast kappi purki. Kutsu Bibi vaatama, kui sa raha purki paned.” Kõige lõpuks riputas nõidارst nurgaakna juurde sõnajalad, et kaitsta peret kurjade vaimude eest. Siis ta lahkus.

Needus

Bebes hingas kergendatult. Ta oli teinud oma elu kaitsmiseks kõik, mida kästi. Bebesi naine Theresa laskis oma mehel teha seda, mida ta tundis vajaliku olevat oma elu säästmiseks, kuid ta ei soovinud osaleda selles vaimude kummardamises. Aga millest Bebes aru ei saanud, oli see, et nõidارsti nõidumistega kutsus ta oma koju saatana.

Mõneks ajaks tundus elu taas normaalne olevat. Igal palgapäeval pani Bebes kõrvale kümnnise ja annetused; siis kutsus ta vaimu vaatama, kui pani vaimule mõeldud raha kappi purki.

Siis ühel päeval ei tundnud Bebesi kümneaastane tütar enam oma jalgu ega käsi. Ta suutis vaevu liikuda. Arstid ei teadnud selle põhjust. Siis hakkas nende imikust poeg hullusti kõhima. Pere ruttas haigalasse, kus tal diagnoositi kopsupõletik. Kogudusevanem tuli lapse eest palvetama ning kümne päeva pärast oli ta kojuminekuks piisavalt terve.

Nädal hiljem ärkas nende nelja-aastane poeg kõrge palavikuga. Arstid kartsid malaariat. Siis hakkas imik jälle kõhima. Theresa viis beebi oma tädi juurde. Teel sinna lõppes tita kõha ning ta käitus normaalselt ja tervelt. Tagasiteel koju muutus beebi väga ärritunuks ja haigeks.

“Selles majas peab olema midagi, mis teda häirib,” ütles Theresa Bebesile. Naine hakkas mõtlema ja talle tulid meelde nõidarsti tseremooniad. “Ma arvan, et need vaimud teevad lapsed haigeks,” ütles ta.

Bebes hakkas värisema. “*Kui ma kõrvaldan raha ja taimed, mis hoiavad mu vaimu siin, võib vaim mind tappa!*” mõtles ta.

Theresa pakkus lahenduse. “Ma lähen meie sugulaste juurde,” ütles ta. “Ma ei saa jääda, kui me lapsed on haiged. Kui nõidarsti nõidus on majast kadunud, tulen ma tagasi.” Vastumeelselt oli Bebes nõus midagi tegema. Samal õhtul kutsus ta pastori oma koju, et teha tühjaks nõidarsti töö.

Saatan välja aetud

Pastor ja kogudusevanem tulid ning koos kaevasid mehed välja ingveri ja taimed aiast ning võtsid sõnajalad akna juurest ära. Nad võtsid kapist purgist raha välja. “Me paneme selle raha koguduse kassasse, et kasutada seda Jumala auks,” ütles pastor. Nad läksid läheduses asuva jõe äärde ja viskasid taimsed asjad sinna, et pesta halb maha. Nad põlvitasid kõik koos ning palusid Jumalal olla majaisandaks. Pastor julgustas Bebesi hoidma saatanat eemal Piibli lugemise ja igapäevaste perepalvustega. Bebes noogutas nõusoleku märgiks.

Lapsed paranesid kiiresti oma haigustest ning ka Bebes tundis end paremini kui kunagi varem. Ta töötas, et ei jäta kunagi Jumalat, ei võta saatanat oma koju ega võta enam kunagi osa vaimude rituaalidest.

Theresa ütles: “Ma olen rõõmus, et see juhtus, sest nüüd ma olen paremini Jumalat tundma õppinud. See kogemus tõmbas meid kõiki Jumalale lähemale.”

Bebes ja Theresa Kotio ja nende lapsed elavad Paapua-Uus-Guineas Gorokos.

Magus kättemaks

Haro Morimai

Kogu reisi kestel tundis Haro end pahasti, olles kindel, et midagi juhtub. Seejärel kuulis ta lasku.

Haro istus liinibussis sõbraga juteldes, kui nad rappusid mööda kitasast mägiteed oma sihtpunkti poole – linnakesse Paapua-Uus-Guinea lõunarannikul. Mingil põhjusel oli Harol raske lõdvestuda. Juba enne bussile astumist Port Moresbys tundis ta end halvasti, nagu oleks midagi kohutavat juhtumas. Ning Paapua-Uus-Guineas võis igal ajal halbu asju juhtuda. Kui buss jätkas oma teekonda mägiteed pidi ülespoole, oli selle kõikumine sõitjad magama uinutanud. Kuid Haro ei saanud magada. Ta ei suutnud heita endalt tunnet, et midagi juhtub.

Ta kuulas poole kõrvaga oma sõbra Ricky juttu. “Ma sain sel aastal oma beetelpähklite saagist hea hinna,” kiitles Ricky. “Ma sain selle sõiduga 500 kinat (1 dollar on umbes 4 kinat, see tähendab umbes 125 dollarit, mis on Paapua-Uus-Guineas suur summa)!”

Äkki kuulis Haro kaugemalt kõva plahvatust. Ta upitas, et näha bussi ette. “Kas sa kuulsid seda?” katkestas ta sõbra.

“Kuulsin mida?” küsis Ricky.

“See kõlas nagu tulistamine,” vastas Haro.

“Ei, ma ei kuulnud midagi. Miks sa nii närviline oled?” pilas Ricky.

Haro ei öelnud midagi, kuid võttis vaikselt rahapaki võotaskust ning toppis pükstesse. “*Kui meid röövitakse,*” mõtles ta endamisi, “*ei taha ma, et need kelmid Jumala raha endale saaksid!*” Ta sosistas palve. “Jumal, palun kaitse kümneid ja mu annetusi ning ära lase varastel neid endale saada.”

Äkitselt kaldus buss küljele ja aeglustas sõitu. “Röövlid!” karjus bussijuht reisijatele. Kõrgest heinast jooksis välja umbes tosin maskides bandiiti. Mõned viibutasid relvi ja nugasid õhus ja üks vehkis kirvega. Bussijuht ei teinudki katset põgeneda, vaid vajutas piduritele ja peatas sõiduki.

“*Jumal, päästa meid!*” palvetas Haro.

Haro mõtles riidest kotile, mis tal kaasas oli. Ta oli ostnud palju hingamispäevakooli õppetükke, evangeelseid videosid ja mitmesugust kirjandust oma raha eest. Teised Port Moresby kandist olid annetanud raha, et osta vajalikke materjale usklikele kaugetes külades poolsaarel. Sel päeval viis Haro vahendeid inimestele. Lisaks oli tal kaasas 200 kinat (umbes 50 USA dollarit) oma raha pluss veel selle kuu kümneid ja annetused. Haro viis tihti vahendeid linnast rannikut pidi üles, kuid tavaliselt läks ta paadiga või eraautoga. See oli tema esimene bussireis üle mitme aasta.

Ühistranspordi kasutamisel Paapua-Uus-Guineas on omad ohud: harilikult on need röövlid, bandiidid, kes varitsevad põõsastikus, et varastada, mida võimalik. Võib-olla see oht oligi teinud Haro rahutuks ja ta ei saanud bussis lõdvestuda.

Rööv

Bussijuht avas bussi ukse ja mõned röövlitest astusid sisse. Nad käskisid sõita teelt kõrvale kõrge heina sisse, kus buss oleks peidus. Siis käskisid röövlid reisijatel välja minna ja oma asjad kaasa võtta. Kui nad bussist välja astusid, seisis üks röövlitest suure kausiga ukse juures ja käskis kõik väärtusliku kraami sinna panna. Haro võttis ära oma vöö koti ja toppis kaussi. Seal sees oli tema rahakott, aga mitte raha. “Võta ka oma kell ära,” käskis röövel. Vaikides võttis Haro oma kella ja pani selle kaussi.

Teine kelm käskis kõigil bussi lähedale murule pikali heita. Kui kõik reisijad olid maas, käisid bandiidid ühe juurest teise juurde, nõudes veel raha, kelli, sörmuseid ja muud väärtuslikku. “Kui me leiame, et keegi püüab meie eest raha peita, siis seda ta veel kahetseb!” ähvardasid röövlid. Ja kui nad käisid ühe juurest teise juurde ning arvasid, et kellelgi on veel raha, siis nad löid või peksid teda, sundides ära andma kõike.

Kui röövlid Harole lähenesid, palus ta veelkord Jumalat kaitsta kümnist ja annetusi, mille ta oli oma riietesse peitnud. Üks kelmidest hakkas teda ähvardama, kuid teine mees peatas ta. “Tal ei ole enam midagi,” ütles ta. “Lähme edasi.”

Kui röövlid lõpuks olid kindlad, et kõik väärtuslik, mida nad kanda suudavad, on neil käes, käskisid nad reisijatel tagasi bussi minna ja minema sõita. Kõik ronisid bussi ja juht käivitas mootori. Buss suundus tolmutpilve maha jättes tee poole. Haro langes istmele, vapustatud, kuid tänulik, et Jumal oli kaitsnud teda ja raha. Siis tuli talle meelde suur kott, milles olid hingamispäevakooli materjalid ja videod. Ta tõusis, et näha, kas see on veel pagasiriiulil tema pea kohal. See oli kadunud! Röövlid olid võtnud kaasa kõigi pagasi! “*Miks nad tahtsid võtta religioosseid materjale?*” imestas Haro. Siis ta palvetas: “*Anna andeks, Jumal, et ma ei palunud Sinu kaitset hingamispäevakooli materjalidele. Nüüd pole kogudustel hingamispäevakooli õppetükke ega evangeelseid materjale.*”

Kasu videodest

Siis tuli Harole teine mõte. “*Jumal,*” palvetas ta, “*kaitse neid materjale, mille röövlid varastasid. Saada need selliste inimeste kätte, kes loeksid või kasutaksid neid ning aita nendel inimestel leida varastatud vahendite kaudu Sind.*” Haro mõtles varastatud videodele ja kirjandusele. “*Kas poleks tore, kui ma ühel päeval võiksin kohtuda kellegagi, kes leidis Issanda nende videode kaudu?*” Haro jätkas oma palvet. “*Kui see on Sinu tahe, Jumal, luba mul kuulda kellegi tunnistust, kes on pöördunud nende varastatud materjalide kaudu.*”

Haro oli kurb, sest tal tuli usklikele rääkida, et neile toodud materjalid on varastatud. Ta teadis, et ka usklikud on kurvad. Kuid Haro julgustab neid jätma need materjalid Jumala kätte ja palvetama nende pärast, kes saavad varastatud videod ja piibliuurimismaterjalid.

Tunnistus Rickyle

Haro sõber Ricky oli nüüd murtud, sest röövlid olid võtnud kõik tema beetelpähklite müügist saadud raha. Ricky oli üllatunud, kuulda saades, et Haro ei olnud bandiitidele üldse raha andnud. Haro selgitas, et Jumal oli austanud tema soovi kaitsta kümnist ja annetusi ja et see raha ei olnud Haro enda tarbeks. Ricky mõtles mõne minuti Haro sõnade üle ning hiljem võttis vastu Haro kutse tulla temaga koos kirikusse, et saada rohkem teada Jumalast, kes suudab kaitsta oma lapsi ja oma kümnist.

Haro jätkab reisimist linnast linna, et jaotada hingamispäevakooli materjale. Ta loodab, et kui buss konarlikul teel hoo maha võtab, juhtub see selle koha lähedal, kus kelmid neid röövisid. Võib-olla siis saab ta teada, kas keegi röövlitest või nende sõpradest on leidnud Jeesuse Kristuse oma Issandaks.

Haro Morimai on piiblitöeline, kes elab Paapua-Uus-Guineas Port Moresbys.

7.06.03

Paapua-Uus-Guinea

Suurenev perekond

Laloa Wara

*Tema perekond käis evangeelsetel koosolekutel ja leidis uue elumõtte kristlikus elus.
Nüüd kutsuvad nad agaralt teisi ühinema Jumala perekonnaga.*

Minu perekond on pärit külast, mis asub Paapua-Uus-Guinea rannikust päevateekonna kaugusel. Terve mu pere – mu isa ja seitse õde-venda ja meie pered – kolisime mitu aastat tagasi riigi suurimasse linna Port Moresbysse. Meil on protestantlik taust ning mu naine käis regulaarselt kirikus. Kuid mul on oma äri ning tihtipeale töötasin ma seitse päeva nädalas ja nii käisin ma harva kirikus. Aga ma uskusin siiski Jumalat.

Ühel päeval rääkis mu naine Doreen, et üks tema sõpradest oli kutsunud teda naiste varjupaika ja ta tahtis minna. Kui ta tagasi tuli, oli ta vaimustatud uutest sõpradest ja sellest, kui lähedal oli Jumal naistele olnud. Ta hakkas oma koguduse naistetöö grupiga muidki asju tegema. Ma ei olnud vastu, kuni see minu tööd ega pereelu ei seganud.

Siis tuli ühel päeval meie koju üks naine, kes kutsus meid linnas peetavatele erilistele koosolekutele. Need ei olnud kohaliku kiriku evangeelsed koosolekud; neid koosolekuid kanti satelliidi kaudu üle kogu maailma.

Uudishimu võidab

Ma olin uudishimulik ja tahtsin näha, mis nendel koosolekutel juhtub. Doreen tahtis minna ja me kutsusime kõiki mu vendi ja õdesid, kes elasid meie lähedal. Ka nemad otsustasid koosolekutele tulla.

Avaõhtul oli kohal kogu meie pere – minu vennad ja õed, nende abikaasad ja lapsed ja ka meie isa. Nii käisid asjad külas, kus ma üles kasvasin.

Me olime koosolekul kuuldu üle hämmastunud. Tulime tehnoloogia pärast, kuid meid haarasid lood Jumala armastusest oma laste vastu. Me otsustasime tulla järgmisel õhtul tagasi, et kuulda rohkem õpetusi. Saime teada Piiblist selliseid asju, mida me ei teadnudki seal olevat. Minu naine rääkis mulle - Jumal soovib, et Tema lapsed ühel päeval nädalas puhkaksid. Teadsin, et see on mõistlik ja kuna ma iga päev töötades muutusin väga väsinuks, kärpisin ma oma tööaega. Kuulnud jutlust hingamispäevast, sai selgeks, millisel päeval Jumal soovib, et me puhkaksime.

Me käisime kõigil koosolekutel ja kui tehti üleskutse, kes sooviksid järgida Jumalat ristimises, täitsime meile antud kaardid. Tegelikult täitsid kõik meie pere täiskasvanud kaardid, mis näitasid soovi saada seitsmenda päeva adventistideks.

Koosolekud lõppesid suure ristimisega Port Moresby rannas. Seitseteist minu pere liiget ristiti sel päeval koos. Võttis veidi aega, enne kui me aru saime, et nüüd oleme osa veelgi suuremast perekonnast – koguduseperekonnast, mille liikmeid üle kogu maailma on umbes 13 miljonit.

Ootamatud muutused

Õppisime aina rohkem uuest perekonnast, kuhu nüüd kuulusime, ning meie elud hakkasid muutuma. Meie kodus peeti perekonnapalvusi; me lugesime Piiblit ja muud kirikust saadud kirjandust ja saime teada üha enam Jumala tahtest meie elus.

Kui ma lõpetasin laupäeviti töötamise, et pidada hingamispäeva, kartsin, et mu äri sattub rahalistesse raskustesse. Kuid minu üllatuseks hakkas mu äri õitsema ning ma teenisin rohkem kui kunagi varem.

Mul oli kombeks õlut juua ning me närisime beetelpähklit, mis on troopikas populaarne sõltuvus. Ent mina ja mu naine palusime Jumalal võtta meilt ära soov selliste asjade järele. Varsti mõistsime, et ei tahagi neid enam.

Beetelpähklist ja alkoholist loobumine ei olnud ainult tervislik, vaid ka rahaliselt kasulik. Me olime kulutanud 20 % oma sissetulekust beetlile ja õllele. Nendest asjadest loobumise tõttu tagasi saadud rahast oli küllalt, et anda kümnist ja rikkalikult annetusi. Me ei olnud Kristuse järgimiseks millestki heast loobunud. Me olime loobunud sellistest asjadest, mis põhjustasid kurbust ja haigust.

Rääkides teistele Jumala armastusest

Mida rohkem mina ja mu perekond meie uuest kogudusest teada saime, seda enam tahtsime rääkida kõigile muutusest, mida Jumal meie elus oli esile kutsunud. Me arutasime palju, mida saaksime teha ning otsustasime jagada meie uusi teadmisi Jumalast nendega, kes elavad selles külas, kust me pärit oleme. Me rääkisime teistele

oma plaanist ja kutsusime ka neid koos meiega külla rääkima oma usust ning pidama evangeelseid koosolekuid. Perekond otsustas ehitada külla kiriku, kasutades raha, mille olime säästnud mitte enam alkoholi, tubakat ja beetelpähklit tarbides.

Umbes 80 inimest ühines meiega, kui võtsime ette pika teekonna meie kodukülla bussi ja paadiga. Me võtsime kaasa pastori, kes peaks koosolekuid, ning vahendid, et ehitada kirikut.

Meie vanad sõbrad külas võtsid meid rõõmsalt vastu. Tervitasime neid ja ütlesime, miks me tulime. Hakkasime kohe oma usust rääkima ja evangeelsete koosolekute plaane tegema. Me alustasime väikese kiriku planeerimist minu isale kuuluvale maale.

Need, kes ei osalenud ehituses, jagasid külarahvale Piibli tõdesid. Me ei pidanud oma kodukülas arvet, kuid ka ümbruskonna küladesse andsime me sadu Piibleid. Mõned neist inimestest tulid ka evangeelsetele koosolekutele.

Üks piiblitöölaine kolis külasse, et vastpöördunuid edasi õpetada ning aidata neil õppida tunnistama oma usust teistele. Sel teel levivad Piibli tõed ühelt perekonnalt teisele ja külast külla.

Töö jätkub

Kui uus kirik valmis sai, pöördusime perekonnaga tagasi koju Port Moresbys. Kuid me käime oma vanas külas vähemalt kaks korda aastas, et julgustada uusi usklikke ja aidata pastoril misjonitööd teha. Me jääme mitmeks nädalaks, et külastada külaelanikke ja tugevdada kogudust igal võimalikul viisil.

Meie perekonnad säästavad raha, et ehitada piiblitöölisele parem maja ning osta väike paat ja mootor, et ta saaks reisida piki rannikut ja rääkida Jumala armastusest veelgi rohkematele inimestele. Oleme erutatud sellest, mida me Jumalast teada oleme saanud ning soovime, et kõik seda teaksid ning oleksid sama õnnelikud Jumala juhtimise all.

Mitu korda on inimesed tulnud külast Port Moresbysse, et esitada rohkem küsimusi selle kohta, mida me usume. Mõnikord tulevad inimesed külast müüma oma saadusi või ise-tehtud asju. Me pakume traditsioonilise külalislahkusega kõigile võimalust peatuda meie kodudes. Kui nad on meie juures, räägime neile oma usust ning kutsume koos meiega jumalateenistustele. Loodame, et kui nad kodukülla tagasi pöörduvad, võtavad nad vastu Kristuse kutse: "Järgi mind!"

Üleskutse

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab ehitada kirikuid kiiresti kasvavatele kogudustele Paapua-Uus-Guineas. Otsusta palvevaimus, kuidas saad sina neid kolmeteistkümnendal hingamispäeval aidata.

Laloo Wara on ehitusfirma juht Port Moresbys Paapua-Uus-Guineas.

Sõdalane teeb rahu

Mac Minnala

Kerge on kasvada üles adventkeskkonnas ja mitte olla pöördunud. Ma tean seda, sest minuga juhtus nii.

On kerge kasvada üles adventperekonnas ja siiski mitte olla pöördunud. Ma tean seda. Sest minuga juhtus nii. Minu nimi on Mac ja ma olen pärit mägedest Paapua-Uus-Guinea põhjapoolsest keskosast.

Minu koduküla on adventterritooriumi keskus. Siin alustasid esimesed adventmisjonärid oma tööd Paapua-Uus-Guineas. Me elame adventhaigla lähedal Sopases. Peaaegu kõik meie külas on adventistid. Adventkirik on piirkonna ainus kirik.

Minu isast sai kohaliku misjonikooli õpetaja. Kuid hoolimata adventmõjudest meie ümber, hakkas ta aja möödudes oma religioossetest veendumustest taganema. Ajaks, mil mina olin viieaastane, ei olnud ta enam tegus adventkristlane.

Minu ema usk oli tugevam ja ta võttis meid jätkuvalt endaga kaasa kirikusse. Võib-olla oli see isa kirikust välja libisemine, mis tegi minu ema veelgi otsusekindlamaks, et meie isa jälgedes ei käiks. Olemaks kindel, et ma ei muutu laisaks ja ikka kirikus käin, ütles ta mulle, et kui ma kirikus ei käi, ei saa ma hingamispäeval süüa. Nii ma siis mängisin kirikus käimise mängu. Ma käisin kirikus ja rajaleidjate tundides, kuid ei pannud eriti seal toimuvat tähele. Ma olin nime poolest kristlane, sest see oli meie külas tähtis, kuid ma ei mõistnud tegelikult, miks me Jumalat teenime. Kahjuks ma ei taibanud, mida Jumal oma lastele soovib. Ma ei võtnud kunagi Jeesust oma parimaks sõbraks.

Lahti murdes

12-aastasena, hakkasin kirikus käimise vastu mässama. Jätkasin rajaleidjate tundides käimist, sest see oli põnev. Kuid ma olin tüdinud mängimast kirikus käimise mängu ning tundsin, et see pole enam minu jaoks oluline.

Meie külas pole keskkooli - nii läksin ma peale põhikooli lõpetamist teise kooli kodust kaugemal. Lõpuks ometi olin vaba vanemate mõjust. Olin kindel, et võin teha, mida tahan. Just enne kodust lahkumist tuletas isa mulle meelde, et ma ei unustaks palvetamist. "*Vaat kus nali!*" mõtlesin ma. "*Kes on tema, et soovitab mul palvetada? Ta ei käi isegi mitte kirikus!*"

Koolis oli palju poisse, kes ahvatlesid mind tegema selliseid asju, mida mul kodus kunagi ei lubatud teha. Olin uudishimulik ja tahtsin teada, missugune on elu - nii jäid mulle need halvad harjumused kergesti külge.

Kui ma olin 15-aastane ja juba ühe aasta kaugel koolis käinud, puhkes minu koduküla ümbruses hõimudevaheline sõda. Kuulnud, et minu küla oli rünnatud,

äratasid need uudised minus sõdalase instinkti, mis elab mägilaste, ajalooliste sõjakate hõimude liikmete hinges. Kiirustasin koju, et ühineda võitlusega.

Oli jube teada saada, et mõned minu sõpradest ja isegi sugulastest olid surma saanud. Mu pere ei lubanud mul jääda võitlema - mul tuli tagasi kooli minna. Kuid sõda tõmbas mind ikka ja jälle kodukülla tagasi. Iga kord naastes kuulsin järjekordsetest sõpradest ja sugulastest, kes olid surma saanud. Sattusin tihti hätta, kui kooli ühiselamu korrapidajad leidsid mu nädalavahetustel kadunud olevat, kuid ma hiilisin ikkagi välja. Miski tõmbas mind tagasi koju, sõja lähedusse.

Iga kord, kui koju tulin, sundisid mu vanemad mind kooli tagasi minema. Tagasipöördumine tekitas minus viha ning ma leidsin mooduseid selle väljendamiseks. Hakkasin suitsetama ja rikkusin veel teisigi reegleid. Õpetajate silma all olin ma sõnakuulelik poiss, kes hoidis pahandustest eemale. Kuid nende selja taga proovisin kõike, mida julgesin.

Koolis oli laupäev tööpäev. Aga kuna koolis oli palju adventistidest õpilasi, lubati meil kooli asemel kirikusse minna. Oli kerge panna end kirja kirikusse minejate hulka ja siis hiilida välja poodidesse või ragbit mängima.

Sõpruse jõud

Üheteistkümnendas klassis kohtasin ma poissi nimega Timil. Timil oli koolis väga lugupeetud ning oli ametis õpilasnõukogu presidendina. Ta oli ka ustav adventist. Ma ei tea, mis mind tema poole tõmbas, kuid meist said lähedased sõbrad. Me olime palju aega koos ning rääkisime palju sellest, mida me kooli lõpetamise järel teeme. Ühe meie vestluse ajal rääkisin ma oma unistusest kandideerida parlamenti – võib-olla isegi peaministriks. Ta ei naernud mu unistuse peale nagu enamus poisse oleks teinud. Seeasemel ta ütles: “Sinust võib saada peaminister.” Vaikis siis hetkeks ja lisas: “Aga kui aega pole nii palju ja Jeesus tuleb, kas me kohtume taevas?”

Tema küsimus tabas mind nagu välg selgest taevast. Mida ma sain öelda? Teadsin, et ma pole valmis Jeesusega kohtuma. Aga kuidas ma saaksin öelda ei taevale? Kuidagimoodi sain ma suust: “Jah, me kohtume taevas.” Ehkki teadsin, et see oli vale.

Sellest ajast peale tundsin ma iga kord Timili nähes piinlikkust. Kuigi olin tema küsimusele jaatavalt vastanud, ei olnud minu elus miski muutunud. Suitsetasin ikka ja hiilisin ühiselmaust välja ning sattusin pahandustesse. Ja Timil teadis, mida ma teen. Kuidas ma saaksingi seda tema eest varjata?

Igal hingamispäeva hommikul, kui tema läks ühiselamust välja, riietatud kirikusse minekuks, nägi ta mind väljumal ragbiriietes. Ta ei öelnud kunagi minu tegevuse kohta midagi, ei küsinud kunagi, kuhu ma lähen. Kuid tema tegevus näitas mulle, et ta hoolib minust. Ma hakkasin jõudma veendumusele, et mul on vaja oma elu muuta. Aga ma ei teadnud, kuidas.

Kaks mu sõpra, samuti langenud adventistid, hiilisid tihti minuga koos välja suitsetama. Ühel päeval koos suitsetades hakkasime me rääkima, kui kahjulikud on sigaretid. Mida rohkem sellest rääkisime, seda kindlamad olime, et peame suitsetamisest loobuma – kohe praegu. Me otsustasime, et see oli viimane suits. Me kustutasime sigaretid ja läksime Timili tuppa. Tahtsime, et ta teaks meie otsust ning palusime tema abi muutumiseks.

Meie kahetsus oli tõeline ning me hakkasime kirikus käima ja ristimiseks valmistuma. Mõned meie sõpradest pilkasid meid äkilise muutuse pärast, kuid me ei hoolinud. Me ühinesime adventõpilasorganisatsiooniga ja töötasime koos teistega, et saada luba kiriku ehitamiseks kooli maa-alale. Siiani pole kooli territooriumil ühtegi teist kirikut.

Lõpetasin keskkooli ja astusin riiklikku ülikooli. Õpin loodusteaduste õpetajaks. Soovin mõjutada ka teisi andma oma elu Jumalale, kui nad on veel noored.

Olen kindel, et Jumal mõjutas Timili rääkima tol päeval keskkooli ajal taevast, sest see sai minu elu pöördepunktiks. Olen rõõmus, et tal oli julgust paluda minult seda lubadust. Ja juhuks, kui sa kõhkled, see on tõotus, mida ma kavatsen pidada.

*Mac Minnala käib ülikoolis Gorokas Paapua-Uus-Guineas,
kus ta töötab üliõpilasküla vaimuliku juhina.*

21.06.03

Paapua-Uus-Guinea

Kaugelt enam kui lihtsalt lõbu

Aihi Augerea

Kui 12-aastane Aihi võttis vastu kutse tulla rajaleidjate hulka, ei osanud ta aimatagi, kuhu see tema perekonna viib.

Aihi elab Paapua-Uus-Guinea suurimas linnas Port Moresbys. Tema kaks tädi ühinesid adventkogudusega, kuid Aihi pere käis harva kuskil kirikus.

Kui Aihi oli 12-aastane, kutsus tädi teda Rajaleidjate Seltsi. “See on sinuvanuste poiste ja tüdrukute selts,” selgitas ta. “Nad meisterdavad, uurivad loodust, käivad matkamas ja telkimas.” Aihi kuulas viisakalt. Aga kui tädi mainis matkamist ja telkimist, hakkas ta asja vastu huvi tundma. Talle meeldisid vabaõhuüritused ning ta otsustas proovida seltsi tegevust. Ta ei osanud aimatagi, kuhu see uus seiklus tema perekonna viib.

Aihile meeldis rajaleidjate koosolek ja ta otsustas seltsiga liituda. Ta läks koju ja rääkis kogetust oma vanematele ja õdedele. Tema vanemad, kuigi mitte adventistid, olid nõus, et ta käib rajaleidjate tundides. Nad põhjendasid seda nii: mida halba see ikka teeb?

Aihil oli palju võimalusi käia oma uute sõpradega matkamas ja telkimas. Ta osales ka paljudel teistel üritustel. Ta ei tahtnud ühtegi tundi vahele jätta.

Poole aasta peal sai Aihi teada, et kui ta lõpetab mingi kindla klassi töö ja teenib erinevaid rajaleidjate märke, saab ta rajaleidjaks ning võib osaleda järgmise astme töös. Ta töötas usinalt, et täita nõuded enne pidulikku tseremooniat ja lõpuks ta sai tööga valmis. Kui rajaleidjate hingamispäev lähenes, kutsus Aihi ka oma vanemaid tseremooniale. Aga nad ei tulnud.

Avarduvad huvid

Aihi perekonna liikmed kuulusid protestanlikku kogudusse, aga nad ei käinud regulaarselt kirikus. Tema isa oli ehitaja ja töötas tihti seitse päeva nädalas. Tundus olevat vähe aega Jumala jaoks. Kuid siiski viis Aihi isa teda võimaluse korral rajaleidjate tundi. Muul juhul jäi Aihi tädi juurde, et temaga koos minna. Aihi ei tahtnud ühtegi rajaleidjate kogunemist vahele jätta.

Aihi teadis, et enamus tema rajaleidjatest sõpru käisid hingamispäeviti adventkirikus, niisiis, kui tädi kutsus teda kirikusse kaasa, oli ta nõus. Vanemad lubasid tal minna, kuid isal oli raske teda kirikusse viia, eriti kui sealsed üritused langesid kokku tema töögraafikuga. Nii jäi Aihi tihti tädi juurde, et temaga koos kirikusse minna.

Aihi jutustas innukalt oma perele, mida ta rajaleidjate tundides ja hingamispäeval kirikus teada sai. Peagi oli kirik tema hõivatud elu keskpunktiks. Ta liitus noortekooriga, mille harjutused olid hingamispäeva pealelõunal.

Aihi kutsus oma vanemaid kiriku erilistele jumalateenistustele. Alguses ei tahtnud nad tulla, aga kui nägid, kui palju see Aihile tähendas, otsustasid nad igal võimalusel minna.

Ühel päeval tõi Aihi koju voldiku, mis teatas suurest evangeelsest koosolekust, mida korraldas Paapua-Uus-Guinea adventkogudus. “Vaadake, ema ja isa,” ütles Aihi, hoides voldikut käes, “need koosolekud tunduvad tõesti huvitavad olevat. Tahaksin minna ja loodan, et teie tulete minuga kaasa.”

“Mul on liiga palju tööd,” ütles isa, “oma uue projektiga, praegu olen liiga hõivatud, et vaba aega leida.”

Aihi oli pettunud. Hiljem helistas tädi, et kutsuda perekonda koosolekutele ja pere otsustas minna. Aihi isa pidi möönma, et kõneleja tegi usu palju elulisemaks, kui seda tehti kirikus, kus ta aeg-ajalt käis. Aihi vanemaid hakkasid adventistide õpetused rohkem huvitama. Kuid Aihi õde soovis minna protestanlikku kirikusse, kus pere oli vahetevahel käinud. Nii otsustasid nad minna, et näha erinevust. Nelja nädala pärast leidis pere, et protestanlikus kirikus ei saa nad vaimulikult toidetud. Nad otsustasid, et kui üldse kirikusse lähevad, siis adventkirikusse.

Aihi vanemate huvi usu vastu suunas neid osalema kolmapäevaõhtuses piibliuurimisgrupis, mis koosnes erinevatesse uskkondadesse kuuluvatest peredest. Iga perekond võttis enda juhtida ühe piibliuurimise. Kui jõudis Aihi isa kord tundi läbi viia, ei teadnud ta, mida rääkida. Ta vaatas adventistidelt laenatud videot hingamispäevast ning esitas piibliuurimisgrupis mõtteid sellest. Teised grupi liikmed vastasid uurimusele positiivselt ning üks pere küsis, kas nad ei võiks seda teemat veel käsitleda.

Aihi isa oli rõõmus, et grupiliikmed olid huvitatud, kuid tal endal oli hingamispäeva kohta sama palju küsimusi kui neil. Ta imestas: *“Kui Jumal on nii huvitatud kohtumisest oma lastega hingamispäeval, miks ta siis ei võiks teha sõrmenipsu, et kõik sooviksid Teda teenida laupäeval, mitte pühapäeval?”* Aihi isa oli kindlalt otsustanud rohkem teada saada sellest, kuidas Jumal oma lastega on seotud.

Raske valik

Perekond käis veel ühel koosolekute seerial adventkirikus. Reede õhtul kutsus kõneleja kõiki tagasi hingamispäeva hommikul lõpukoosolekule. Aihi ja ta õde küsisid innukalt, kas nad saaksid minna hingamispäeval.

“Ka mina läheksin meeleldi,” ütles Aihi ema. “Kuid meil on probleem. Homme on teie tädi pruudilunapidu ja ka meid oodatakse sinna. Kui me ei lähe, arvab perekond, et me hoiame neist eemale.” Nad arutasid mõnda aega, mida järgmisel päeval teha. Lõpuks otsustasid nad, et paluvad mõnel teisel sugulasel nende kingitused üle anda ning ise lähuvad nad pärast päikeseloojangut. Siis saaks pere koos jumalateenistusele minna. Nad ei teadnud, kas sugulased saavad aru, kuid nad pidid südametunnistust järgima. Pere andis sugulastele oma plaanist teada ning korraldas kellegi kingitusi ära viima. Nende õnneks ei olnud sugulased vihased, kuigi nad muretsesid, et Aihi ja tema pere seovad end võõra religiooniga.

Jagades Jumala tõesid

Aihi perekond jätkas kirikus käimist ja osalemist ilmutusraamatu seminaril. Aihi oli nii õnnelik, et lõpuks oli tema pere leidnud Jumala järgimise õnnistused. Nad olid lähedasemad kui kunagi varem. See oli eriline päev, kui Aihi vanemad ühinesid ristimisklassiga. Nad tänasid Aihit, et ta nõudis neid kirikusse tulema. Ja Aihi tänas oma tädi, et ta kutsus teda rajaleidjate juurde.

Nüüd on perekond aktiivselt jagamas häid uudiseid Kristuse peatsest tulekust teistele oma kodukülas.

Üleskutse

Evangeelsed koosolekud, kus ka Aihi ja tema perekond osalesid, tõid adventkoguduse perre tuhandeid liikmeid. Kirikud, mis enne olid täis, on nüüd Jumala teenijatest üle ujutatud. Lihtsalt kõigi jaoks pole ruumi.

Osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest juunis aitab Paapua-Uus-Guinea elanikel ehitada hädavajalikke kirikuid suurematesse ja väiksematesse linnadesse kogu saarel. Palu Jumalalt, mida Ta soovib, et sa teeksid, aitamaks muretseda Paapua-Uus-Guinea vastpöördunutele jumalateenistuste ruume.

Aihi Augerea elab koos vanemate ja kahe õega Port Moresbys Paapua-Uus-Guineas.

Toogem nad koju

Osatäitjad: Kaks jutustajat. Nad võivad olla nii noored kui täiskasvanud. Valige sellised osatäitjad, kes suudavad oma osa selgelt esitada. Nad ei pea teksti pähe õppima, küll aga peavad sisuga nii tuttavad olema, et suudavad materjali veenvalt esitada.

Piibli lugemine [*jagage kahe lugeja vahel*]:

Laulge Jehoovale, kiitke Tema nime, kuulutage päevast päeva Tema päästet!

Jutustage paganate seas Tema au, Tema imeasju kõigi rahvaste seas! Sest Jehoova on suur ja väga kiidetav...

Andke Jehoovale Tema nime au, tooge annetusi ja tulge Tema õuedesse!

Kummardage Jehoovat pühas ehtes, kõik maailm värisegu Tema palge ees!

Õelge paganate seas: Jehoova on kuningas! ...

Taevad rõõmustugu ja maa ilutsegu, meri ja selle täius kohisegu!

Hõisaku väljad ja kõik, mis seal on! Siis rõkatagu rõõmust kõik metsa puud...

Ta (Jehoova) mõistab kohut maailmale õiguses ja rahvaile oma ustavuses!

[Laul 96:2-4,8-13]

Esimene jutustaja: Mõnedes kultuurides on inimesed evangeeliumile vastuvõtlikud. Inimesed tulevad, kuulavad ja võtavad kuuldu vastu. Kuid teistes kultuurides on inimesed rohkem evangeeliumi vastu ning uute usklike võitmine ja hoidmine on väljakutse. Meie kaks erilist projekti sellel kvartalil käsitlevad neid kahte reaalsust.

Teine jutustaja: Kui eurooplased Austraaliasse saabusid, kohtasid nad aborigeene, selle maa algseid elanikke. Need olid lihtsad inimesed, kütid ja korilased, kelle keelt ja kultuuri eurooplased ei mõistnud. Kolonistid hakkasid aborigeene ümberasustama, surudes neid ühe väiksematele aladele nende kunagisel territooriumil. Tänapäeval elavad enamused aborigeene vaesuses - paljud on vähese haridusega ja töötud. Nad kannatavad selliste haiguste all nagu näiteks alkoholism, suhkruhaigus ja neerurikked, mis 200 aastat tagasi olid nende jaoks tundmatud.

Viimastel aastatel on austraallased ja nende valitsus üritanud korvata seda halba, mida nad pärismaalastele on teinud. Valitsus ning eraettevõtted ja usulised organisatsioonid õpivad töötama aborigeenide kultuuris, et edendada nende hulgas haridust, heaolu ja majanduslikku stabiilsust.

Mõned aborigeenid on evangeeliumi kutsele läbi aastate vastanud, kuid nende elustiil ja väärtushinnanugd, mis on põhielanikkonnast üsna erinevad, muudab kahe grupi integreerumise keeruliseks. Hiljuti rajas Austraalia adventkogudus Piiblikolledži aborigeenidele. Seal õpetatakse Piiblit, erinevaid oskusi ja tehnilisi teadusi, mis on osutunud populaarseteks ja efektiivseteks ning paljud lõpetavad ja pöörduvad tagasi oma kogukondade juurde, et neile jutlustada. Siiski on veel tarvis

rahuldada palju vajadusi, et tuua aborigeene Jumala juurde ning hoolitseda nende eest, kes on teinud esimesed ususammud Jumala poole.

Üks meie suurimaid väljakutseid on tervise-teemaliste väljaannete jaotamine aborigeenide hulgas. Seda on vaja teha välismaailmast tulnud alkoholi, suhkru ja töödeldud toiduainete tõttu. Aborigeenidel on tõsisemaid terviseprobleeme suhteliselt rohkem kui põhirahvastikul.

Esimene jutustaja: Shirley ja Gertie on tüüpilised aborigeenlannad, kes on kaasaja maailmalt palju mõjutusi saanud. Nad kasvasid üles Loode-Austraalia kõnnumaal. Nad meenutavad tihti neid päevi, mil ainsateks helideks olid lindude laul ja putukate sumin ning laste ja täiskasvanute emakeelne jutuvad. Nad elatasid end taimedest, juurtest ja seemnetest ning mõnest juhuslikust kangurust või suurest sisalikust - goannast.

Mõlemad naised käisid adventkoolis, kus nad avastasid lisaks oma maailmale terve suure välismaailma. Nad õppisid tundma ka Jumalat, kes nende eest hoolitseb. Tüdrukud pöördusid tagasi koju ja rääkisid oma usust ka vanematele.

Gertie ja Shirley kihistavad naeru, kui nad meenutavad oma elu õnnelikumaid aegu. Kui nad saaks, lahkusksid nad kärarikast linnast ja läheksid tagasi oma lapsepõlvekoju rahulikus maakohas.

Kuid nad ei saa koju tagasi minna. Nende haigus nõuab pidevat meditsiinilist ravi. Kui nad lahkuvad linnast ja lähevad tagasi koju, siis nad surevad. Nad peavad kogu oma ülejäänud elu linnas veetma. Naised elavad lihtsas ühiselamu tüüpi hostelis, mis on ehitatud aborigeenide jaoks, kes tulevad linna meditsiinilistele protseduuridele. Hostel asub suures linnas tiheda liiklusega kiirtee lähedal. Neile on see nagu vangla.

Shirley ja Gertie esindavad sadu aborigeene, kes peavad jääma linna, kaugele on perekondadest, et saada elu päästvat ravi. Nad soovivad pöörduda tagasi vabasse loodusesse, et olla vabad liikuma ja sugulasi külastama.

Teised aborigeenid tulevad linna, et käia koolis, matustel või olla koos sugulastega, kes seal elavad. Kuid tihtipeale ei ole külaliste majutamiseks ruumi ja külalised ei saa hostelli jääda.

Adventkogudus on teinud plaane, et rajada väljapoole Perthi linna aborigeenide hooldekeskus, mis vastaks paremini aborigeenide vajadustele, kes tulevad linna äriasjus või meditsiinilistel kaalutlustel. See asuks eemal liiklustihedatest tänavatest, maal, kus inimesed saavad hoolitseda aia eest ja jalutada värskes õhus. See sisaldaks lihtsaid eluruume soojas ja sõbralikus ümbruskonnas.

Kuna rajatis hakkab kogudusele kuuluma, pakutakse seal ka vaimulikke programme ja nõustamist. Sealsed elanikud tunneksid end vabalt, et Jumalat teenida, ilma et nendega mittenõustuvad elanikud neid tülitaksid. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetus aitab ehitada aborigeenide hooldekeskuse inimeste jaoks, kes on liiga kaua tähelepanuta jäänud.

Meeldiv dilemma

Teine jutustaja: Pöördugem nüüd Paapua-Uus-Guineasse, kus tundub olevat palju kergem inimesi Kristuse juurde tuua.

Kui me räägime misjonitööst ja misjonäridest, mõtleme tihti kaugetes paikades, vahel isegi isoleerituses elavaid inimesi, kes on riietatud taimeribadesse või räbalaisse ning kelle kehad on uhketes maalingutes. Sellest vaatevinklist võib Paapua-Uus-

Guinea olla tüüpiline misjonipõld, sest siin elavad veel mägedes mõned hõimud, kes on kaasaegsest elust täiesti puutumata. Mitte kaua aega tagasi läks üks adventnoormees oma perega sellisesse mägikülla. Ta on ainus side nende inimeste ja välismaailma vahel. Noored misjonärid elavad inimeste keskel, rääkides neile Jumalast, ravides nende haigusi ja õpetades neile elementaarset kirjaoskust.

Kuid Paapua-Uus-Guinea ligipääsetavamates kohtades naudivad inimesed juba mõningaid kaasaegseid mugavusi. Siiski otsivad veel paljud rahu ja lootust selles hirmuäratavas maailmas. Ning nad on avatud Kristuse kuulutusele.

Paapua-Uus-Guinea elanikud on sündmustele orienteeritud ja tähtsad tegelased tõmbavad ligi suuri rahvamaasse. See omadus töötas hästi, kui evangelist Mark Finley viis 2001. aastal Port Moresbys läbi evangeelsete kooslekute seeriat. Umbes 100 000 inimest tuli kohale riigi suurimasse linna, et kuulata Finleyt isiklikult; ning veel ligikaudu pool miljonit jälgisid evangeelset seeriat rahvustelevisiooni, raadio või satelliidi vahendusel.

Ja kui suur elektrikatkestus rahvahulga pimedusse jättis, ei tekkinud paanikat. Inimesed istusid vaikselt kottpimedas ning kuulasid sõnumit generaatoril töötavate valjuhääldite kaudu.

Nende evangeelsete koosolekute tulemusel ristiti tuhanded ja kaks aastat hiljem ristitakse veelgi. Paapua-Uus-Guinea elanikud räägivad ikka veel koosolekutest, jagavad ikka veel sõpradele ja perekonnaliikmetele videosid.

Kirikud kogu maal on täis ja ülevoolamas. Raske on kuulata, kui rahvast on nii palju. Kogudused pingutavad viimase piirini, et leida ruumi üha rohkematele inimestele, kes tulevad hingamispäeval Jumalat teenima.

Et aidata Paapua-Uus-Guinea kogudusel hoida neid uusi usklikke, on vaja sadu kirikuid üle kogu maa. Osa tänasest kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest aitab ehitada vähemalt 25 kirikut selle saareriigi rahvarikkamatesse keskustesse. Paapua-Uus-Guinea elanikud otsivad oma elus innukalt midagi paremat. Andkem neile midagi, millele oma lootust panna; aidakem neil leida usk Jumalasse adventkoguduses.

Teadmiseks annetajatele

Kolm aastat tagasi aitas osa kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetusest ehitada hädavajaliku raamatukogu Fultoni kolledžile Fidži saartel. Vajadus oli nii suur, et ehitust alustati enne annetuse saamist ning lõpetati üsna varsti pärast annetuse kogumist.

Sama kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus aitas muretseda uusi õppevahendeid keskkooliõpilastele Tahitil. Kuna prantsuse süsteemi järgi on ka hingamispäeviti tunnid, on pakiliselt vaja, et adventkogudus kindlustaks oma noorte jaoks alternatiivi riigikoolile. See kool asub Tahiti pealinna Suva keskel.

Kuus aastat tagasi jagati kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetus kahe kooli vahel, mis olid Sonoma Adventkolledž Uus-Britannias (kuulub Paapua-Uus-Guineale) ja Kabiufa Adventkeskool Paapua-Uus-Guinea mägedes. Mõlemal koolil oli vaja juurde ühiselamuid, et majutada suurenevat õpilaskonda. "Teismeliste misjonijutustustes" on kaks lugu Kabiufa õpilastest. Nüüd võimaldavad mõlema kooli ühiselamud majutada rohkem õpilasi ning särada veelgi eredamalt Paapua-Uus-Guinea mägedel ja tasandikel.

